

Nhưng Mà Ta Rất Ôn Nhu

Contents

Nhưng Mà Ta Rất Ôn Nhu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	28
8. Chương 8	33
9. Chương 9	37
10. Chương 10	41
11. Chương 11	46

Nhưng Mà Ta Rất Ôn Nhu

Giới thiệu

Dịch và biên tập: QT – Tiêu Tiêu Thể loại: Cổ trang, bình thần ngọt ngào ấm áp, công sủng thụ, biệt nữ thuần lương t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-ma-ta-rat-on-nhu>

1. Chương 1

A Văn đang bận rộn luôn tay nhưng khóe mắt vẫn chú ý đối tượng ngồi ở góc quán mì vằn thắn nhà mình, một thực khách mặt đầy sát khí mặc *bố y màu đen. Mấy ngày trước do bị tuyết chặn cửa, A Văn đành phải kéo xe lên thị trấn bán vằn thắn, ai ngờ khi tuyết tan A Văn mở quán, mỗi sáng sớm tất có vị thực khách áo đen, gọi một tô mì vằn thắn, nhai nuốt ngon lành, sau đó cứ ngồi nhìn y chằm chằm đến lúc đóng cửa mới thôi. Không phải quan gia nhà ai ăn bị đau bụng rồi phải gia đình tới đập quán chứ, A Văn thấp thỏm trong lòng, nhưng nhà mình toàn dùng thịt heo tươi ngon làm nhân bánh mì, thời tiết lạnh thế này nên không thể thiu được, khó hiểu thật.

*Bố y: quần áo làm bằng vải, xưa chỉ thường dân mặc loại áo này. | Gia đình: người bảo vệ riêng của gia đình thời xưa

“A Văn, sắp sang năm mới rồi, người định khi nào nghỉ tết?” Tôn đại nương vừa hỏi vừa nhìn A Văn gói kỹ bốn lạng mì vằn thắn sống giúp bà.

“Đến hai mươi tám, hai mươi chín đóng cửa, mừng năm mới mở lại ạ.” A Văn mỉm cười, đáp.

“Chao ôi, không ổn rồi, lão già nhà ta chỉ ăn mỳ vằn thắn A Văn làm thôi, nhân bánh này tươi ngon, lớp bột ngoài lại mỏng, đợt trước A Văn bị cảm lạnh không ra mở quán, ta đành mua ở quán cuối chợ kia, lão ta sống chết cũng không chịu ăn đó.”

“Không sao, hay Tôn đại nương mua thêm ít nữa đi, ta tính người năm đồng, còn lại ta xin hiệu kính lão bá, làm phiền ngài chiếu cố quán nhiều như vậy.” A Văn cho toàn bộ mỳ vằn thắn còn dư vào bọc khăn của bác gái, đưa qua bằng hai tay.

“Ấy, sao không biết xấu hổ thế được, ta thấy A Văn rất tốt bụng, nếu ta có đứa con như người ...”

A Văn tạm biệt Tôn đại nương, lúc quay lại thì phát hiện vị thực khách áo đen kia đã biến mất, trên ghế ngồi vẫn phẳng phất mùi hương chẳng lành,

A Văn co rúm người lại, chùi tay lên chiếc tạp dề vải xanh, thu dọn tô thìa và cầm lấy hai đồng tiền trên bàn.

Sáng sớm ngày hai mươi chín, đường phố đã náo nhiệt lắm rồi, A Văn mặc bố y màu xám, xách giỏ trúc xuyên qua đám đông trên đường, y mua rất nhiều thức ăn và đồ gia dụng thường ngày không thể thiếu. Với bột gạo nếp hạt mè mình có thể gói bánh trôi, táo ta thơm nức và bánh bơ có thể chiêu đãi khách, đến chỗ thợ rèn kia mua một ít dao thái cùng thìa mới,

đổi cây trâm gỗ đào cho mình... Tất nhiên, A Văn mua nhiều nhất vẫn là củ cải tươi non và rau xanh.

A Văn xách cái giỏ nhỏ đựng đầy đồ trở về chân núi nơi có tàng cây nhãn thơm ngát bên dòng suối, đẩy cổng tre ra, thừa dịp nắng gắt, y cẩn thận phủ bụi cho phòng, còn dội nước rửa bằng ghế nhỏ trong sân, phơi chăn đơn và thay y phục, rồi lại đến bên dòng suối giặt sạch sẽ. Khi giũ y phục xong thì pha một tách trà, ngồi thả mình trước tấm chăn đơn kẻ sọc và

*ngoại sam xám trắng, nào biết dưới tàng cây nhãn thơm ngát, bóng người màu đen đã ngồi chồm hổm ở phía sau mấy canh giờ.

*Ngoại sam: áo mặc bên ngoài

Đó là A Hổ, đúng vậy, hắn là một con hổ yêu mới biến hình được từ mấy ngày trước, do phần khích quá nên lao ra ngoài động chạy thẳng xuống núi, thế nhưng hậu quả là bị ông chủ và tiểu nhị tiệm bánh bao quán gà nướng hiệu bơ đậu đuổi đánh. A hổ vừa chạy vừa tủi thân, vì sao thấy đồ ăn lại không được ăn, đồng bạc ngân phiếu là cái gì, lót bụng thôi mà cần mấy thứ kia để làm chi, một lão hổ vồ gà núi heo rừng là chuyện bình thường, nhưng ở đây còn phải lấy gia sản đổi đó, vả lại ta đâu có gia sản a...A Hổ vất vả lắm mới chạy được tới chân núi, ngồi tựa vào gốc cây nhãn mặc sức suy tư, ai ngờ đến đêm tuyết rơi, A Hổ không biết lót người lại dễ bị tổn thương như vậy, mê man rồi mất đi ý thức. Đợi hắn tỉnh dậy thì thấy mình nằm trong một gian phòng, bên giường có chậu than đốt ấm ỉ, chính nó đã sưởi ấm căn phòng nhỏ

này. Tại A Hổ chợt giật mấy cái, góc phòng có tiếng động, lão hổ cảnh giác liền nhảy ngay xuống giường.

“Huynh dài, người tỉnh rồi ư?” Giữa ánh nến thoảng hiện một hình bóng xám trắng, đai lưng tối màu buộc quanh eo thon, trên khuôn mặt xinh đẹp là đôi mắt sáng ngời, khoé môi cong cong, đầu mũi hơi hếch.

“Tiểu, tiểu nương tử!!!” A Hổ bất chấp cơn đau đón từ miệng vết thương, hấn dốc sức nhào tới...

Cuối cùng A Hổ bị “Tiểu nương tử” quét ra khỏi cửa trong đêm tuyết.

A Hổ chạy lên núi tìm hồ ly ở động bên, trải qua mấy canh giờ chỉ bảo, rốt cuộc cái hiểu cái không mà mò về động của mình. A Hổ nhân lúc tuyết ngừng rơi bèn bắt ngay hai con linh dương một con heo rừng, vung móng vuốt lột da xử lý sạch sẽ, trả công cho hồ ly bằng chiếc áo vải màu đen chẳng biết trộm được từ đâu, sau đó lên phố lần hai. Chẳng biết thế nào là cò kè mặc cả nhưng may không lỗ vốn, A Hổ nhanh chóng bán được da thú đổi lấy đồng tiền, hấn nhìn mỹ thực nhân gian bày đầy đường mà thèm chảy nước miếng, cân nhắc xem mua bánh bao hay vịt muối trước, bất ngờ trông thấy ân nhân cứu mạng “Tiểu nương tử” đứng trong quán mỳ vằn thắn ở góc đường.

A Hổ không kiểm soát được hai chân, hấn vội chen qua đám người đang đứng trước quầy bán của tiểu nương tử, y phục xám trắng đai lưng tối màu khuôn mặt xinh đẹp đôi mắt to tròn đầu mũi hơi hếch, chắc chắn không sai!

“Tiểu...” A Hổ há mồm muốn gọi tiểu nương tử, đột nhiên bịt miệng. Hôm đó hồ ly nói mới gặp mặt cô nương nhà người ta mà kêu tiểu nương tử chính là đồ háo sắc, mặc dù A Hổ chẳng biết đồ háo sắc là gì, nhưng nghe hấn không phải thứ tốt...

“Một tô nhỏ à, được, khách quan ngồi bên này trước đi, có ngay đây.”

A Hổ sững sờ ngồi xuống, tiểu nương tử của hấn vẫn chưa giương mắt nhìn hấn, còn không nhận ra hấn nữa, trái tim hấn đã bị tổn thương. Thế nhưng tiểu nương tử nói chuyện với mình, giọng nói nghe thật êm tai. A Hổ nhìn chằm chằm tiểu nương tử của hấn đang bưng mỳ vằn thắn tới, nuốt hai ba cái là hết sạch, chưa ăn no. Hấn định im lặng quan sát, và kiểu ăn xong rồi ngồi nhìn này diễn ra liên tục trong mấy ngày liền.

Thì ra tiểu nương tử tên A Văn, nghe nói đến từ nơi khác, không có người thân ở đây, mở quán mỳ vằn thắn được 4 5 năm rồi, tiếng tăm cũng vang dội. A Hổ thu lại hơi thở, lặng lẽ đi theo A Văn về nhà mỗi ngày, nấp ở sau cây nhãn lén nhìn A Văn làm việc nhà, khi thấy đèn trong nhà tắt hấn mới vui vẻ trở về núi

Giữa đêm khuya, A Hổ lại xông vào động của hồ ly xin chỉ bảo lần nữa, phải làm sao mới cưới được tiểu nương tử, à không, làm thế nào để người mình yêu vui lòng. Hồ ly bực bội do bị quấy rầy giấc ngủ, lão bắt dậy cầu nhàu mấy câu, tên ngu xuẩn này, sắp sang năm mới rồi, tặng vật quý giá nhất của người ấy, việc dễ thế mà không làm được à?

Rạng sáng ba mươi tết, A Văn mở cổng tre ra, bắt chợt trông thấy xác một con linh dương to béo nằm ngang ngoài cửa, máu văng vãi khắp sân.

“Á a a a ——” Tiếng thét chói tai bị tiếng đóng cửa át đi vài phần, y quá sợ hãi liền chạy vội về phòng.

A Hồ nấp sau cây nhãn thì há hốc mồm, đây đây đây là thức ăn màu mỡ nhất trong núi có thể bắt được mà, dù con này nhỏ hơn bình thường nhưng cũng rất quý giá, cũng không nỡ ăn luôn, thừa dịp còn tươi nên chạy suốt đêm để tới tặng A Văn mà, sao A Văn không thích a...

...Cũng, cũng ngồi xồm ba canh giờ rồi, sao A Văn còn chưa ra...Ta, ta đói quá, nếu không ra, ta ăn trước nha...

A Hồ buồn rầu hóa nguyên hình vác linh dương lên núi, hần nằm bò trong động vừa gặm xương vừa suy nghĩ về chuyện quan trọng nhất mấy trăm năm qua, thịt đang nhai cũng dần mất đi hương vị. Sau khi kể rõ mọi chuyện cho hồ ly nghe, hồ ly mắng hần ngu ngốc, nói rằng đầu sao người cũng là chúa tể sơn lâm, lớn thế rồi mà đầu chứa toàn c*t...A Hồ nhả khúc xương xuống, tủi thân quá bèn dùng móng vuốt gãi gáy, sao lại nói ta thế, ta vất vả tu luyện lâu như vậy mới có thể hóa hình người, lại chưa từng xuống núi dạo chơi chốn nhân gian, những phép tắc rườm rà của nhân gian, sao ta hiểu được...Hồ ly còn nói có khi mình bị A Văn ghét bỏ rồi, sáng mai phải làm gì bây giờ, chỉ cần giải thích để ta hiểu, ta sẽ suy nghĩ thật cẩn thận, nhưng phải nghĩ thế nào đây...

A Văn thấy mình sắp toi rồi, y kiểm soát tu hành tại thị trấn nhỏ yên bình này đã 4 5 năm, hiện giờ xác định chọc phải nhân vật nguy hiểm nào đó.

Bắt đầu từ ba mươi tết, mỗi sáng sớm khi mở cửa, tất có xác một con thú, từ linh dương đến dê núi, heo rừng đến gà rừng, hôm qua là bồ câu nuôi, hôm nay là chim cú, tuy kích cỡ ngày càng nhỏ, những vẫn được thấy máu hàng ngày. Thật ra nếu mở cửa vào sập tối, vật chết liền biến

mất, ngay cả sân cũng chả còn dấu vết. Mặc dù vò nát đầu vẫn không nghĩ ra rốt cuộc đã trêu chọc thần thánh phương nào, A Văn nằm lý bên trong không dám ra ngoài, thậm chí nếu bảy ngày đều nhuộm máu, chắc hẳn ra ngoài sẽ phải chết, y chỉ có thể hóa nguyên hình co rúm vào góc phòng gặm lúa non và củ cải sống qua ngày. Chỉ cần ngoài cửa có chút tiếng

động đã vội vã trốn vào đóng cửa rồi dùng đôi tai dài run rẩy che kín mắt, từng tuổi này mà lại như thế thì khỏi nói cũng biết y đang hoảng sợ cỡ nào.

Tới mừng năm, A Văn vẫn chưa bấm thịt, chưa nhào bột, lò cũng chưa đốt, gấp đến độ nhảy quanh phòng suốt, y cẩn thận ngó ra cửa sổ xem xét tình hình, không thấy vật gì chết ngoài cửa! A Văn lập tức hóa hình người mặc y phục rồi dán sát mũi vào cửa ngửi một hồi, không có tiếng động, không có mùi khả nghi nào...Đây là cố tình? Đặt bẫy? Hay là cứ thả một con ngựa đi như vậy? A Văn vò đầu bức tóc, gặm nốt cây củ cải cuối cùng, y quyết định ra mở quán.

Mùng sáu, A Văn sắp bán hết mỳ vằn thắn rồi, y vừa ngẩng đầu, thực khách áo đen với vẻ mặt chẳng lành ăn ở quán từ năm trước bước đến.

“Muốn tô lớn.” Nói xong liền xoay người ngồi xuống vị trí thường hay ngồi.

A Văn chợt co rúm lại, bỗng ngửi thấy mùi máu trong hơi thở của hắn, không sai, đây chính là mùi máu quanh quần trước nhà mình mấy ngày liền. Tuy hai tay đang run rẩy nhưng A Văn vẫn cố bưng tô mỳ vằn thắn, là người này đúng là người này, sát khí như *hắc vô thường không lẫn vào đâu được. Hôm nay hắn tới lấy mạng ta sao...A Văn sắp bật khóc rồi.

“Khách quan, mời, mời dùng...” Ngón tay trắng thon dài của A Văn vẫn đang run rẩy, y đặt tô mỳ vằn thắn cỡ bự trước mặt thực khách áo đen.

“Đa tạ.” Thực khách áo đen lấy thìa, nuốt ‘ực ực’ vài cái trông rất ngon lành, chẳng mấy chốc hắn đã húp sạch sẽ không để lại một giọt, lúc ngẩng đầu thì thấy A Văn vốn nên bận rộn với bếp lò vẫn đứng bên cạnh bàn.

“Này, vị khách quan kia, tại hạ là Hà Văn, mạo, mạo muội xin hỏi tôn tính đại danh của ngài.”A Văn bầu chặt lấy mép tạp dề vải xanh, đôi môi nhợt nhạt như máu đã ngừng lưu thông, y hạ quyết tâm cho dù phải chết, cũng sẽ chết một cách minh bạch.

A Hồ nghe vậy thì suýt nữa nhảy dựng lên, đứng rồi đứng rồi, ta đã nói A Văn không thích đồ chết cỡ to mà thích ăn đồ sống cỡ nhỏ, tặng con chuột đồng sống là đúng rồi, cuối cùng cũng tới hỏi tên ta. Tuy trong lòng đang phấn khích la hét điên cuồng, nhưng vẫn không biết nên dùng vẻ mặt gì mới đúng, không quen xưng hô vòng vo như nhân gian, thế là trưng cái bản mặt tê liệt và giọng điệu cứng nhắc đã vô tình tăng thêm vẻ dữ tợn.

“Tôn tính Vương, đại danh Hồ, Vương Hồ.”

*Mỳ vằn thắn:

*Hắc vô thường: (thường thì kèm với Bạch vô thường): Câu “sanh không biết kỳ, tử lại có hạn” nói lên quan điểm nhận thức của người đời đối với việc sống chết. Còn đối với hai vị “Hắc Bạch Vô Thường” thì ai ai cũng sợ hãi, cho là hai con quỷ hại người. Ấn tượng của thế gian là, Hắc vô thường là mặc áo đen, Bạch vô thường là mặc áo trắng. Một hôm nào lỡ gặp hai vị này thì có nghĩa là số mạng đình chỉ, phải lo gấp “hậu sự” thôi! ...

2. Chương 2

A Văn nghe vậy thì thiếu điều quỳ xuống, vừa nghe cái tên thôi đã biết là loại hung ác a! Cố gắng giữ vững đầu gối đang run rẩy, đầu ngón tay túm lấy mép tạp dề.

“Này, vị gia đây, có thể, có thể đi dạo trò chuyện không?” Chết bất đắc kì tử ở trên phố xá sầm uất này thì mất mặt lắm, dù thế nào cũng phải trở về chân núi a.

A Hổ nghe xong liền hiểu ngay, lòng chỉ muốn chạy đến nơi cao nhất trên lầu Bạch Mã ở thị trấn rồi ngửa mặt lên trời rống một phen, A Văn là đang muốn hện ta a a a grào ——

A Văn nhanh nhẹn sắp hết đồ lên xe đẩy, còn dư lại chút vằn thắn cũng không bán nữa, bước đi như bay, vội vàng đẩy xe về hướng chân núi. A Hổ ngây ngô đi theo sau, lưng A Văn thẳng tắp, vạt áo màu xanh nhạt phất phơ theo mỗi bước chân, eo nhỏ và cái mông xinh xắn cũng lắc lư theo, khỏi phải nói đẹp đến cỡ nào. Đợi A Hổ phục hồi tinh thần, trước mắt đã là khoảng sân nhỏ nhà A Văn.

A Văn lập tức để xe đẩy ở dưới hiên nhà, mang nồi bát thìa thức ăn vào phòng bếp, A Hổ chỉ biết ngây ngốc đi theo. A Văn bưng trà nóng lên, ngồi vào chỗ của mình trước cái bàn thấp đối mặt với A Hổ, ưỡn thẳng

lưng, hai tay đặt trên gối ngay ngắn, thở ra một hơi nặng nề, cất chất giọng cứng ngắt.

“Vị gia này, xin hỏi bằng nhóm ở nơi nào?”

A Hổ nghe lời A Văn nói, sau khi quay lại ngồi xuống chỗ của mình vẫn trống mắt như cũ, chớp hai cái, không hiểu có ý gì.

A Văn càng cảm thấy thấp thỏm không yên, ý như thế chẳng phải là “Nhân danh gia chủ *Hà Túc Đạo xử lý bọn tiểu nhân nguời” ư...

“VẬY...Vị gia này, đến tột cùng tiểu nhân phạm phải chuyện gì, phiền ngài nhớ lại, ngài không ngại gió tuyết, theo dõi tiểu nhân mỗi ngày?”

Lúc A Hổ nghe mấy từ “Chuyện gì” “Nhớ” “Gió tuyết” mới hiểu, chắc chắn là A Văn đang hỏi ta, vì sao bản thân mình lại bất chấp gió tuyết còn nhớ việc tặng quà tết tới tận cửa.

“Đừng khách khí, chút lòng thành”. Cho dù trong bụng có cả một sọt bực tức, chẳng hạn như thật ra thì ngày tuyết rơi không dễ bắt mồi a, ban đêm xuống núi lại trượt vào trong khe suối a, có phải A Văn người thích mùi vị gà rừng như ta không a, còn nữa, mấy hôm trước bị bệnh phải ở nhà nên không ra ngoài đứng không a... Vì uy nghiêm của sơn đại vương, sơn đại vương độ lượng, sơn đại vương khí phách, những lời này lẫn một chuyển từ lục phủ ngũ tạng tới khoé miệng lại rút gọn thành sáu từ kia.

A Văn run rẩy đến mức hàm răng cũng sắp va vào nhau rồi, rải máu bầy vật chết trước cửa nhà là chút lòng thành hả, vậy đại ý là gì, hấp ta để ăn sao.

“Gia, xin ngài ban cho sự thanh thản, tiểu nhân lẻ loi một mình, *vô khiên vô quả, giờ đi châu trời, duy chỉ lo mai sau không ai dâng hương cho mộ phần của ân sư ở núi Ô Quy tại thị trấn phía tây, lại làm phiền gia *tiết thanh minh năm sau, thay ta ủ một bình Lê Hoa...” A Văn nhớ tới ân sư, lòng đau xót, nước mắt thì nhau rơi xuống, mắt nhắm nghiền, cổ ngẩng lên, dùng cảm nói.

*Vô khiên vô quái: không có gánh nặng – không có người nhà

“Gia, ngài động thủ ngay đi!”

A Hổ có ngốc cũng nghe ra trong lời nói tỏ ý đoạn tuyệt, này này này A Văn vừa kêu gì a. Trong lòng quỳnh lên, sơn đại vương bình tĩnh uy

vũ vân vân đều vút hết, hấn vội vàng nhảy dựng lên xô đẩy bàn ghế, đột nhiên nắm lấy bả vai A Văn.

“Người, người muốn đi đâu? Một phần thanh minh cái gì, mau nói có ý gì!”

A Hổ đã rất cố gắng kiểm soát giọng nói của mình rồi, nhưng vào tai A Văn, chẳng thể nghi ngờ là gầm rú điên cuồng, đầu óc ong ong hoàn toàn không nghe rõ gì cả, bị dùng sức giữ chặt khiến bả vai đau nhói, A Văn sợ

tới mức khóc thét lên một tiếng ‘oa’, ngẩng đầu khóc đến nước mắt nước mũi ràn rụa trên gương mặt, miệng thì kêu gào lung tung: “Đại gia bớt giận, đại gia tha mạng, đại gia đại nhân đại lượng.” Không hay giao tiếp với người phàm nên A Hổ luống cuống từ đầu tới cuối, hấn đã bao giờ gặp qua ai khóc thành *lệ nhân thế này đâu, đôi tay cứng ngắc đặt ở nơi nào đó muốn nắm cũng không được mà thả cũng không xong.

*Lệ nhân: hình dung người khóc rất lợi hại, tưởng như có thể khóc không ngừng.

A Văn nhắm hai mắt khóc a khóc, thở hổn hển không ra hơi, cổ giật giật mấy lần, A Hổ thấy thế thì trái tim chợt quặn thắt. Thử thăm dò bèn đưa tay xoa gáy A Văn, sờ soạng một chút lại thêm chút nữa, A Văn chóng mặt nên nghiêng một cái liền đụng vào khuỷu tay A Hổ, y tiện tay kéo tay áo A Hổ qua lau nước mũi rồi tiếp tục nức nở, tiếng gào khóc dần chuyển sang nghẹn ngào, miệng thì vẫn than thở như cũ “Sư phụ, A Văn xin lỗi người, A Văn vô dụng, sắp mất mạng rồi...”

A Hổ không biết phải an ủi người trong lòng thế nào, chỉ có thể cứng người ôm thân thể gầy teo của A Văn, bàn tay vuốt ve mái tóc y. Vuốt rồi vuốt, cảm thấy lòng bàn tay có gì đó khác thường, cúi đầu nhìn, chẳng biết từ lúc nào trên đỉnh đầu hiện ra kẽ hở để lộ hai cái tai rất dài màu trắng, lỗ tai có màu hồng nhạt, còn cụp xuống trông cực đáng thương, theo sau là thân thể đang run cầm cập. A Hổ tròn mắt, vươn một ngón tay chọc vào, cái tai dài run lên hai lần, bỗng nó rũ xuống rồi đập vào mu bàn tay A Hổ, song lại biết điều mà rút về một bên.

“Người, người là thỏ!” A Hổ chợt nhéo hai cái tai A Văn, tay vô tình dùng lực khiến A Văn phải ngẩng cổ đến sắp gãy luôn rồi. A Hổ sắp lại gần nhìn chăm chú, bất giác hai mắt A Văn biến thành màu đỏ tươi, lại lén lút vuốt ve đôi tai mềm mịn trong tay, hấn kích động bèn kêu to.

“Con người màu đỏ tai dài, A Văn người là thỏ, rõ ràng là thỏ thỏ thỏ!!!”

Lúc này A Văn mới phát hiện do quá kinh hãi nên đã phũ vỡ quy tắc mà hiện nguyên hình trước mắt người phạm, y vô cùng hoảng sợ, đôi môi run rẩy kèm thêm những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi, xì một cái, y sam màu xanh nhạt trước mắt A Hổ rớt xuống tức thì, một vật tròn có lông

trắng như tuyết bổ nhào ra ngoài, nhảy mấy cái đã lên tới đầu giường, sau đó chui vào trong chăn.

A Hổ càng phấn khích, thực sự là thỏ A Văn thực sự là thỏ, thỏ con thật tròn thật trắng thật đáng yêu. A Hổ chẳng muốn nghĩ gì nữa, một tiếng ‘thình thịch’ vang lên, trong nhà gỗ thấp bé xuất hiện một con hổ lớn, thân hình cao to, tứ chi cường tráng, màu da lông sặc sỡ, cái đuôi đầy lực, nó chột nghiêng đầu, “Grào————” Hướng về phía giường rồi phát ra tiếng rống to rung trời.

Hơi thở dữ dội của mãnh thú suýt chút nữa thổi bay nóc nhà gỗ, giường trúc của A Văn rung lên nhiều lần do tiếng gầm tác động, chăn bông trên thân bị A Hổ cương quyết lật sang một bên, khoé mắt đỏ hoe của A Văn còn vương một giọt lệ, y đứng thẳng dậy rồi dựng cái tai cứng ngắc mà nhìn chằm chằm dã thú đang từng bước tới gần. Con hổ sung sướng liến vẫy cái đuôi dài không ngừng, lại còn xoay quanh trước đầu giường mấy vòng.

“A Văn người xem người xem, ta là hổ ta là hổ, chúng ta giống nhau đó ” Thật ra lời ‘chúng ta giống nhau’ của A Hổ có ý là thú vật tu luyện đến mức có thể hoá hình người.

Nhưng vào tai A Văn thì không phải ý này, chúng ta là thú giống nhau, ta là thỏ người là hổ, vậy nói hẳn ra rằng hổ ăn thỏ chứ không phải hổ ăn thịt người, đạo lý hiển nhiên a. Bụp một tiếng, A Văn ngã vật xuống giường, y cúi đầu dùng cái tai dài che kín hai mắt, đặt chân trước ngăn ngùn lên đầu, rùn rẩy tới mức xương khớp sắp mỏi rã rời rồi.

“Sơn đại vương Hổ đại vương Hổ đại tiên, đừng ăn ta đừng ăn ta híc híc híc híc híc...” Tiếng khóc thút thít bị nghẹn trong ***g ngực, gần như không phân biệt rõ ràng được.

Tại A Hổ giật mấy cái liên, hần tò mò bèn nhích cái đầu lớn của mình lại gần, dùng chóp mũi cọ vào vật tròn có lông trắng trước mặt, mềm mềm ẩm ẩm, thật thoải mái...Lại vươn một cái chân trước ra để thăm dò, hần dùng đệm thịt xoa xoa rồi lại nắn nắn, ách, móng vuốt còn lớn hơn đầu của A Văn ...

Lông tơ A Văn dựng đứng cả lên, hơi thở nồng nặc của con hổ phả vào lớp lông mềm sau lưng y, chiếc mũi to ngửi đông ngửi tây, lại còn dùng móng vuốt chọt chọt gãi gãi, đây, đây là đang kiểm tra xem ta có béo với ăn ngon không sao...

A Văn co rúm vào hồi lâu mà vẫn chưa thấy con hổ kia nuốt chứng mình, y nghĩ trong đầu rằng có lẽ mình không nhiều thịt, định đợi nuôi mập mập mới ăn chẳng, bỗng cái tai giật giật, y lén ngẩng đầu nhỏ lên, ngay tức khắc bị chiếc lưỡi to ập xuống liếm ướt trán, A Văn choáng váng toàn tập, y chóp chóp đôi mắt đỏ, trông thấy hai cái chân trước của con hổ đặt trên mép giường, đầu gối lên bàn chân, cái đuôi phe phẩy, hần còn dí sát má vào cọ liên tục, càng lúc cọ càng mạnh, tiếp đó trườn hần nửa thân dưới lên giường, rồi cứ thế dón A Văn đến góc tường...

A Văn núp ở góc tường, này này con hổ này đang làm gì vậy. “Hổ, Hổ đại vương...Ô ô...” A Văn lấy hết

dùng khí để mở lời.

“A Văn A Văn, A Văn là thỏ, A Văn thật nhỏ thật đáng yêu...” Lão hổ vẫn đắm chìm trong nỗi niềm “Người mình yêu là thỏ” như cũ nên không thể kiềm chế ngọn lửa tình đang bốc ra tung toé, chỉ biết dốc hết tình thần cọ xát thân mật để lấy lòng.

“Hổ, Hổ đại vương...Ồ, người làm ta đau...” A Văn nén chịu lâu lắm rồi mới ấp úng nói, với dấu hiệu trước mắt có vẻ con hổ này không phải rất muốn ăn ỹ?

Rốt cuộc A Hổ cũng nghe thấy lời oán trách lí nhí như tiếng muỗi kêu của A Văn, hẩn vội thu hồi móng vuốt, bây giờ mới phát hiện vật nhỏ bị mình dồn ở góc tường đang phát run.

“Ah, thật xin lỗi, thật xin lỗi...Ta, A Văn ta vui lắm, ta sai rồi...” Lấp bắp nói lời xin lỗi, hẩn duỗi móng thú khổng lồ muốn vuốt ve an ủi nhưng vẫn do dự, lại sợ khổng chế lực không tốt sẽ làm A Văn bị thương. (tg: ... Nè, đã gây sợ hãi rồi còn gì =>__=>)

“A, A Văn người đừng sợ...Ta, ta biến trở về đây, biến trở về ngay đây...”

A Hổ nhảy xuống giường xoay một vòng, sau khi làn sương mù tản đi, A Hổ dưới lốt người vội vã ngồi bên mép giường, cẩn thận bết hình dạng thỏ của A Văn đặt lên đùi.

“Ah ah đừng sợ đừng sợ, A Văn ngoan, đừng khóc đừng khóc...” Miệng không ngừng nói những lời an ủi vụng về, bàn tay vuốt dọc từ trên xuống dưới, cẩn thận vuốt ve cục bông nhỏ đầy yêu thương.

Mặc dù quanh thân mình vẫn tràn ngập mùi mãnh thú dọa người, A Văn kinh sợ đã khóc đến mệt mỏi rồi, hết như vừa đi một chuyến qua Quỷ Môn Quan, giờ đây cũng yên lặng mà nằm trên đùi A Hổ, thỉnh thoảng khóc thút thít một chút, thân hình trắng như tuyết run rẩy hai cái.

Trái tim A Hổ chất đầy sung sướng, coi thế nào cũng thấy cục bông nằm trên đùi khiến người ta yêu thương, hận không thể ấn vào trong ngực cho thoả nỗi lòng.

*Hà Túc Đạo – Trưởng môn nhân lập phái Côn Lôn là một trong số ít những cao thủ tài hoa trong kiếm hiệp Kim Dung. Được mệnh danh là Côn Lôn Tam Thánh (Kỳ Thánh, Kiếm Thánh, Cầm Thánh), Hà Túc Đạo tuy chỉ xuất hiện trong vài chương truyện mở đầu Ý Thiên Đồ Long Ký song vẫn để lại nhiều ấn tượng sâu sắc. (vnthuquan.net)

*Tiết thanh Minh: Tiết Thanh minh là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước phương Đông chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa cổ đại. Nó là một trong số hai mươi tư tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên.

+ Nhân ngày Thanh minh, người dân các nước có nền văn hóa tương đồng và chịu ảnh hưởng của nền văn minh Trung Hoa đều có tục đi tảo mộ gia tiên và làm lễ cúng gia tiên sau cuộc tảo mộ.

3. Chương 3

Qua một lúc lâu, tâm trạng của A Văn đã bình ổn trở lại, hổ đại vương này cũng không nguy hiểm như trong phán đoán, y liền khởi động thân mình nhỏ tròn xoe, giẫm cái chân bé xíu lên đùi A Hổ, đứng tại chỗ lắc đầu, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hấn.

A Hổ thấy A Văn muốn đứng dậy, lại đưa tay đỡ một phen, chỉ sợ y khóc đến không còn hơi sức mà mắt thẳng băng rồi ngã khỏi đùi mình, hấn thò tay xoa cái tai dài múp míp, lộ ra khuôn mặt cười thật tươi với A Văn.

A Văn bị điệu cười ngu si tới mức quỷ dị này hù đến nổi run cả người, y nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên đùi A Hổ, sau đó nhảy vài bước lên ghế đầu rồi chui tọt vào trong áo choàng, xì một tiếng, A Văn dưới lót người nhìn A Hổ ngồi đối diện bằng khoe mắt đỏ hoe.

A Văn quay hấn về phía tên hổ yêu mặc áo đen đang chiếm đoạt chiếc giường của y, trong lòng vẫn thấy sợ hãi.

“Hổ đại vương, nếu ngài không muốn ăn ta, vậy sao mỗi ngày đều đi theo ta, còn dùng vật chết đe dọa?”

A Hổ nghe rõ mồn một, gấp đến độ bật dậy khoát tay liên tục, hấn bắt đầu áp ứng giải thích đó là quà tặng, đi theo y chỉ vì muốn biết vài điều, tiếp theo chính là người bị thương trong đêm tuyết đó rồi đa tạ ơn cứu giúp vân vân...

“Ta, ta tới là, là muốn cưới người làm vợ ta...” A Hổ gãi đầu, đã mở miệng rồi thì không dừng lời lại được nên cứ tuôn hết ra “Chính là, là hơi

ngượng ngùng chút, hắc hắc...Nghe hồ ly nói vợ chính là quản ăn quản mặc quản sinh con, A Văn người tốt như vậy, con sinh ra chắc chắn giống người, vừa ngoan vừa đẹp, người, người cho phép ta chứ...”

A Hổ vừa cúi đầu vừa nói liên hồi, A Văn ở đối diện đã tức đến nổi ngực phập phồng không ngừng, khi cơn nóng giận lên tới đỉnh điểm, y liền với lấy chén đựng đầy nước trà trên bàn, giội ào ào xuống ướt cả đầu lẫn cổ A Hổ.

“Được lắm, hoá ra là người a... Tên hổ yêu bí ổi nhà người, dám, dám...” A Văn đứng dậy với vẻ sững sốt, đôi môi run rẩy gằn ra từng tiếng lớn: “Ta có lòng tốt cứu giúp, người vừa tỉnh liền lao đến ôm ta gọi tiểu nương tử, rồi từ cuối năm kéo sang đầu năm, người lại bày vật chết nhem nhuốc trước cửa nhà ta, ta còn tưởng rằng...Bây giờ lại nói muốn cưới ta làm vợ sinh con, ta là hổ tuyết đực, đã mạo phạm chỗ nào của sơn đại vương người, phải trêu ta ba phen mấy bận, đùa giỡn ta vui lắm chứ gì? Không tuân theo thì người cường ép phải không?”

A Hổ bị giội nước trà ướt nhẹp hết đầu, lại gánh chịu cơn tức giận của A Văn trong tình trạng cái hiểu cái

không, chỉ biết ngây ngốc ngồi ở mép giường, mới vừa rồi...A Văn nói y là đực... Đực? A Hổ bình tĩnh, đột nhiên bật dậy nhào tới áp sát A Văn, thoáng chốc xé toạc cổ áo A Văn, trước mặt là một vùng da mịn màng trắng như tuyết, cùng với, bộ ngực bằng phẳng...Thật, thật sự không phải giống cái! A Hổ không cam lòng mà còn muốn thò tay sờ xuống phần dưới của A Văn, “Chát” Hổ bị tát một cái lệch mặt.

Chất lỏng trong đôi mắt to của A Văn như chực rơi, đầu ngón tay thon trắng giữ chặt lấy cổ áo rách tươm, nghĩ đến lúc hiện nguyên hình còn bị thứ lưu manh này ôm vào lòng sờ soạn khinh bạc, cảm giác xấu hổ và tức giận càng trỗi dậy, y chỉ về phía cổng tre rồi hét lớn.

“Cút, đồ hổ yêu vô liêm sỉ nhà ngươi, cút ngay đi!!!” A Hổ lại bị tống ra khỏi cửa.

A Hổ ảo não bò về hang núi, lặn qua lộn lại không ngủ được, A Văn là đực, ta cũng là đực, chưa tính doạ A Văn đến mức sắp khóc, lần này thật sự bị y ghét bỏ, đánh rồi, còn bị đuổi ra ngoài nữa... Đang nằm trên đồng cỏ khô trong động, bỗng A Hổ đứng bật dậy, nhờ ánh trăng soi đường, hắn chạy lên đỉnh núi, cuối cùng râu rĩ gặm rú một trận trước vầng trăng sáng.

“Kêu cái rầm a, có để người khác ngủ không hả!” Hồ ly đứng đằng sau cho A Hổ một cái đập.

“... Hồ ly...” A Hổ quay sang rồi hóa hình người, ai oán nói với hồ ly.

“Thôi khỏi thôi khỏi, đoán trước tên gốc tử ngươi sẽ chẳng làm được việc gì ra hồn, nói đi, lần này làm sao...”

A Hổ ngồi xuống tảng đá lớn, lại thành thật kể đầu đuôi gốc ngọn chuyện tốt hắn làm ra một lượt. Bây giờ hồ ly đã hoàn toàn bạo phát, A Hổ bị lão giáo huấn đến độ cầu huyết(máu chó) ngập đầu.

“Ngươi chuyên ăn c*t phải không, hả? Y là thổ người còn tặng người ta thịt tới tận bảy ngày? Còn liên tiếp! Thổ ăn chay ngươi biết không ngươi biết không!” Hồ ly lại đập một cái vào đầu A Hổ.

“Nhưng mà... Lúc ấy ta không biết a...” A Hổ xoa xoa chỗ bị đánh, mặc dù không đau, nhưng hắn tủi thân lắm.

“Không biết, vậy ngươi không coi màu sắc, không ngửi thấy mùi à, lại cả bảy ngày a bảy ngày! Thổ chưa bị người hù chết ngươi nên cảm tạ trời đất vái lạy tổ tông đi... Bám dính lâu vậy rồi mà đực hay cái cũng không

phân biệt được rõ, còn kêu người ta sinh con, ngươi có bản lĩnh thì sinh đi, sinh ra cho ta xem nào!”

“Ta... Ta tưởng thổ đều là giống cái... Tròn tròn nho nhỏ, đáng yêu vậy mà...”

“Ta, ta... Ta bị ngươi chọc tức sắp chết rồi!” Hồ ly vung vẩy đuôi bước nhanh quanh tảng đá ba vòng,

“Người còn không biết xấu hổ! Xé y phục người ta chưa đủ lại sờ xuống chỗ đó của người ta, cái tên khốn nạn nhà người, ta, ta phải thay thỏ một hơi cắn chết người!”

“... ” A Hồ cúi gầm đầu như sắp khóc đến nơi, hết thuốc chữa, nhất định A Văn hận không thể chém chết hẳn.

Hồ ly lại quanh quẩn vài vòng, phát đuôi mấy cái nhằm vơi bớt cơn giận, “Quên đi, giờ ta hỏi người, người còn muốn sống cùng thỏ không?” “Muốn!”

“Cho dù y là đực? Không sinh con được?”

“Đực cũng không quan trọng, không thể sinh con cũng không quan trọng, chỉ cần A Văn không ghét ta!”

“... Người nghĩ thông suốt rồi chứ?”

“Nghĩ thông suốt rồi! ” Hai mắt A Hồ chợt loé sáng và trả lời ngay lập tức.

Hồ ly mệt mỏi nằm sấp dưới chân A Hồ, tên ngốc này có thể hiểu rõ mới là lạ.

“Vây, vây hồ ly... Ta phải làm gì bây giờ... ” A Hồ cúi xuống đẩy đẩy dã thú lông vàng bên chân.

“... Đừng quấy rầy ta, đang suy nghĩ đó!” Hồ ly hất cái tay đáng ghét kia ra, ngáp một cái rồi lại nằm xuống.

Sáng sớm mùng tám, A Văn mở cửa thì phát hiện một chiếc giỏ trúc nhỏ đặt ngoài ngưỡng cửa, bên trên có hai mớ rau cải thìa xanh ngắt, phía dưới lại đầy ắp *hoa Mã Lan. A Văn ngồi xổm xuống, bốc hoa Mã Lan lên để nhìn kỹ, mỗi một nắm đều bằng khoảng cái bát ăn cơm, mọi thứ sắp xếp rất ngay ngắn, rau cải xanh được bó lại bằng mảnh rơm rạ, lấp ló bên trong, ở đáy giỏ lộ ra màu sắc của một trang giấy, A Văn tò mò bèn cầm

lên xem.

A Văn thân mến, kính gửi người:

Ngày trước từ biệt, cảm thấy nhớ nhung. Lần trước đường đột, khiến người phiền lòng, chân thành xin lỗi, mong được tha thứ.

Thấy tuyết xuân tan, thảo mộc trong núi đã đâm chồi, đặc biệt hái vài nắm hoa Mã Lan, tuy chỉ là vật nhỏ bé không đáng kể, nhưng tấm lòng gửi gắm trong đó không hề ít, hi vọng người nhận lấy.

Cầu chúc bình an và may mắn luôn đến bên người. Vương Hồ tự viết.

A Văn thấy rau xanh này là A Hồ tặng, trong bụng lại dâng trào cơn tức đối với tên cung cấp rau kia, y vươn tay chạm vào thảo mộc thiên nhiên

tươi non, kế tiếp bóc nửa nắm, đần đo một hồi, thăm nghĩ hoa Mã Lan này non thật a, ném đi thì tiếc lắm, nếu cắt sợi rồi trần qua nước sôi, trộn cùng rau xào hoặc trong bánh sủi cảo nhân thịt, chắc chắn ăn rất ngon... Ủm, giờ đi đun nước!

A Hồ ngồi chồm hổm sau cây nhãn, nhìn chằm chằm A Văn tỏ vẻ chột nghi ngờ chột tức giận chột tiếc nuối chột thích thú, hậu quả là tim gan hấn cũng dồn dập theo, cuối cùng thấy A Văn cầm thư xách giỏ nhỏ vào nhà, hấn liền đứng bật dậy hò reo một tiếng, vui sướng chạy vòng quanh cây nhãn, xong rồi lại hớn hờ chạy lên núi.

“Hồ ly hồ ly, A Văn nhận rồi y nhận rồi!!!” A Hồ vọt vào động của hồ ly, vừa thở hồng hộc vừa khua tay múa chân.

Hồ ly ở lốt người mặc bố sam màu vàng đất, áo ngoài xanh thẫm thì nhẵn nhúm, lão nằm nghiêng trên giường, một tay chống đầu, tay còn lại cầm bút lông sói thượng hạng, thấy A Hồ chạy vào, đôi mắt phượng cuốn hút chột cong lên, lão thè lưỡi liếm đầu bút, hừ lạnh một tiếng.

“Cũng chẳng biết là ai viết thư, ta mà đã ra tay, có chuyện không thành ư?”

Những ngày sau, trước cửa nhà A Văn thường xuyên xuất hiện chút ‘sính lễ’ nho nhỏ, mấy củ cải non, một giỏ đựng đầy *cây tể thái, hoặc một hũ mỡ chế biến thức ăn, thịt ba chỉ được bó lại cẩn thận, thịt dê béo bỏ cất lát đằng hoàng, thậm chí có lần là nửa giỏ tôm tươi bóc vỏ sạch sẽ, cũng chẳng biết lấy từ nơi nào. Mỗi lần đều kèm theo một phong thư với lời lẽ bay bổng, lác đác mấy dòng, hỏi có mạnh khỏe không, kể dăm ba chuyện vặt trong núi. Bây giờ A Văn đã hiểu A Hồ để thịt ở cửa không phải hù dọa y, đây là cho y lấy làm nhân bánh sủi cảo rồi đem bán. Mỗi khi được tặng thịt tươi, quán mỳ vằn thắn của A Văn luôn thay đổi đa dạng. Vì thế việc làm ăn gần đây phát triển rất tốt, hương vị của cây tể thái, tôm và bánh nhân thịt khiến các thực khách khen không dứt miệng. Hôm đổi hương vị, A Hồ quyết định chờ lúc quán gần đóng cửa mới đến ném thử một tô, cũng không nói nhiều lời, từ từ ăn xong, để tiền xuống, nói câu cảm tạ rồi yên lặng rời đi. A Văn thấy sau lần trước A Hồ đã không còn lỗ mãng nữa,

dáng vẻ cử chỉ cũng ngay ngay thẳng thẳng, thăm nghĩ phải nói tiếng cảm ơn, nhưng nhớ tới nợ cũ lại thấy xấu hổ, vậy nên vẫn chưa hề mở miệng

Kiểu ‘vừa đến vừa đi này’ đã kéo dài cả tháng rồi, A Văn bắt đầu thấp thỏm, không công không thể hưởng, tóm lại lấy không đồ của người ta không phải là một biện pháp.

—

*Hoa Mã Lan:

*Cây tể thái: là một thứ cỏ, hoa trắng, khi còn non ăn được, dùng làm thuốc giải nhiệt, lợi tiểu, cầm máu

4. Chương 4

Một hôm sau giờ Ngọ(sau 12h), A Hổ lén lén đến lấy giỏ trúc trước cửa nhà A Văn, chợt thấy một cái hũ nhỏ đầy kín nắp ở ngay giữa giỏ, đề trên một tờ giấy mỏng, A Hổ cầm giấy lên rồi mở ra xem, nhìn mấy dòng chữ thanh tú ngay ngắn, hắn chỉ biết được mỗi từ “Hổ”, thầm nghĩ chắc là viết cho ta, bèn vui vui sướng sướng đựng đưa giỏ trúc lắt lư hũ nhỏ trở về núi.

“Hồ ly hồ ly, A Văn y trả lời thư của ta rồi, còn cho thêm cái này!” Mới bước vào hang ổ của hồ ly, A Hổ đã vội vàng giơ lên, nhích tới gần muốn hồ ly đọc cho hắn nghe.

Thân gửi A Hổ:

Lúc gặp *kinh trập, tiết xuân se lạnh, có mạnh khoẻ không. Nhớ về món quà các hạ tặng, hơn tháng không ngừng, *thịnh tình nan phụ. Đừng nghĩ ngợi nhiều tới chuyện cũ, thị phi đúng sai, thả theo gió thổi. Ngày trước ngài tặng nhà bếp một đồng thịt chân giò, Hà Văn đặc biệt ướp một hũ *tương thịt, tay nghề chưa được tốt, tạm thời tỏ lòng cảm kích. Mong rằng *túc hạ, sau này đừng tặng thức ăn thịt rau nữa, Hà Văn xin lĩnh tấm lòng. Cầu chúc an lành.

Hà Văn tự viết

*Kinh trập: vào ngày 5 hoặc 6 tháng ba [xem chi tiết tại wikipedia] | *Các hạ: lời nói kính trọng dùng trong ngoại giao | *Thịnh tình nan phụ: khó có thể nhận tình cảm nồng hậu như thế | *Túc hạ: xưng hô kính trọng đối với bạn, thường dùng trong thư từ

“Xem xem cái rắm, người hiểu hử?” Hồ ly đẩy đầu A Hổ đang càng lúc càng rúc lại gần ra.

“Nói đi nói đi, A Văn viết gì vậy?” A Hổ bị đẩy sang một bên, cũng không giận, hắn gục trên bàn ngửi cái hũ trong lòng bàn tay hai lần, ừm, mùi thịt.

“Hừ, nói người thân mến, chuyện đòi bại lúc trước y tha thứ cho người, cảm ơn đã tặng những món đồ kia, y tự ướp hũ tương thịt cho người ăn, từ nay về sau rau nạt thịt thối gì cũng đừng đưa tới nữa.”

“Cái gì? A Văn y không cần? Là chê vật nọ không đủ tốt ư...Vậy, vậy làm sao bây giờ...” A Hổ hoảng hốt đến độ xem chút quãng cả hũ nhỏ trong tay, cuống cuống chẳng biết làm thế nào mới được.

“Tên gốc nhà người, điểm tốt không nghe lại lượm toàn phần xấu...Người ta nói tha thứ cho người, nói cảm ơn người, làm tương thịt cho người ăn người cũng không nghĩ đến, chỉ lọt vào tai mỗi câu cuối.”

“...” A Hổ cúi đầu vuốt ve hũ nhỏ ở lòng bàn tay sắp bị chính mình hâm nóng, bật cười hắc hắc, rõ ràng khuôn mặt anh tuần uy vũ bức người, vậy mà cương quyết lộ ra một điệu cười ngây ngô không cân xứng.

Hồ ly gấp lá thư lại theo đường gấp ban đầu, lão cũng không thèm ngẩng mặt nhìn A Hổ đã nhét thư vào tay hẩn.

“Hi, cất kỹ rồi...Nếu không cần thức ăn, ta liền đổi cái khác, chuyện nào có đáng gì...”

Sau khi gửi thư và tương thịt, không thấy trước cửa nhà A Văn xuất hiện giỏ trúc nào nữa, quả thật điều này khiến A Văn thoải mái hẳn, tiếp tục thanh thần ổn định mở quán nhỏ kiếm sống. Nhưng mấy ngày gần đây, mỗi khi gặp trên phố, y luôn thấy A Hổ đứng bên đường vác con gùi đồ hoặc bày món ăn đặc sản vùng núi, hoặc da xương thú, hay thảo dược các loại, không rao hàng, cũng không tăng giá. A Văn để ý mấy lần, không nhiều đồ lắm, buôn bán cũng ổn. Thỉnh thoảng gặp mặt nhau, hẩn cũng chỉ gật đầu mỉm cười, hoặc dọn hàng xong thì tới ăn một tô mì vằn thắn lấp bụng, vẫn trả tiền nói cảm ơn rồi đi như cũ. Nào biết rằng, cách cư xử và hành động lần này của A Hổ, đều do hồ ly dạy bảo nhiều lần mới ra, người nói bao nhiêu lời thì có bấy nhiêu sai, chẳng bằng đừng nói; Hổ Vương uy nghiêm, cười không nhe răng; duy trì khoảng cách, cảm tình tăng lên gấp bội; phóng dây dài, câu cá lớn!

Nhưng mới qua vài ngày, A Văn mở cửa lại phát hiện một chiếc hộp vuông trông khá đơn giản dưới khung cửa sổ, mở ra thì thấy, một bó hương xông to bằng cỡ hai ngón tay, dùng tơ hồng tinh xảo buộc quanh. Quả nhiên dưới hộp có một lá thư, trên đó ghi ‘đây là hương xông xua côn trùng, cuối xuân các loại sâu bệnh tăng nhiều, thật phiền não, tặng hương

xông để túc hạ tránh bị con kiến dơ bẩn bầu thức ăn và vân vân.’ A Văn lắc

đầu, vẫn xách hộp nhỏ vào nhà, ban đêm đốt một cây ở bếp, sau khi nhắm mắt hương thơm dịu nhẹ còn quanh quẩn, cũng giúp chìm vào giấc ngủ nhanh hơn.

Kể từ đó, thay vì rau trộn thịt ướp A Văn lại nhận được *khê thạch trơn láng, da thú mềm mại, bao dao băm, trám gài tóc mài từ xương thú, *quạt hương bồ ngay dưới khung cửa sổ. A Văn thầm nghĩ vị hổ đại vương này rõ là không yên tĩnh được, bảo không cần tặng đồ ăn nữa, cách vài ngày lại bắt đầu tặng mấy vật gia dụng này, mặc dù món quà không lớn, nhưng thật sự là vật dụng nên có trong nhà. Trên chợ, đứng ở quán mì vằn thắn nhà mình có thể thấy gần đó, hẩn gánh nước thay ông già trong thôn, khiêng bao gạo giúp bác gái bên đường, không thì trêu đùa búp bê(con nít) béo ú, nhưng gặp phải *phụ nhân thẳng tính rồi bị trêu chọc mấy câu, thì nhất định cứng lưỡi không đáp trả được, thoáng cái mặt đỏ bừng. Chưa đầy một tháng, nhóm người trên thị trấn cũng biết tới kẻ tự xưng đến từ quận bắc này, nói như thế bởi vì thợ săn là câu không lành. Thỉnh thoảng

A Văn giương mắt, bắt gặp ánh mắt sáng quắc của hẩn, y liền hoảng hốt một trận. Rồi nghĩ tới những món đồ nhỏ hẩn có lòng đưa tặng thì vừa sợ vừa mong, lại mừng lại lo.

*Phụ nhân: phụ nữ đã có chồng, thường thì ở tầm trung niên.

A Văn dự tính ngày hổ đại vương lén lút tặng đồ, trước lúc trời tối bèn đi nhặt ít lá khô với nhánh cây

giong, cẩn thận rải trước sân nhà mình, rồi trở về nằm xuống ngủ. Sao thưa trắng sáng, trời cao gió lặng, *giờ dần bảy khắc, ngoài cửa chợt vang lên tiếng sột soạt, lại thêm tiếng rảng rặc, A Văn đoán chắc giẫm phải nhánh cây giồng rồi, y lập tức xoay người xuống giường, đột nhiên đẩy cửa tre ra.

*Giờ dần bảy khắc: nằm trong khoảng hơn 3h sáng

Ánh trăng phủ xuống lưng hình thể mặc áo đen đứng trước cửa, không nhìn rõ mặt, chỉ thấy đôi mắt rất to, loé lên ánh sáng kinh ngạc.

“A A A Văn?”

“Đúng là tại hạ.”

A Hổ nghe vậy thì hoàn toàn tỉnh ngộ, vội vàng uốn thẳng thân mình, xoay người bỏ chạy thực mạng, A Văn không hổ là thổ yêu, phản ứng nhanh nhẹn, nhảy mấy bước đã túm được cánh tay A Hổ, và cứ thế khiến người ta bị kẹt giữa hàng rào.

“Sao ngươi lại chạy, ta đâu trách ngươi...” Nhờ ánh trăng chiếu sáng, A Văn trông thấy vẻ mặt “Hết hy vọng” của hổ đại vương mà muốn bật cười.

“Ta...ta...” A Hổ cuống hết cả lên, bắt đầu nói lắp theo thói quen.

A Văn cũng không nói gì, y kéo A Hổ vào phòng, thắp một ngọn đèn dầu, lại rót trà ra chén rồi đặt trước mặt A Hổ.

“Ngươi tặng nhiều thứ tốt như vậy, ta cũng không biết phải tạ ơn ngươi thế nào, trà mới thượng hạng này cũng là người *sao tặng ta, bây giờ lại mang ra chiêu đãi ngươi, quả thực áy náy.”

*Sao ở đây là 1 trong những bước sản xuất trà nha, mọi người có thể xem ở ĐÂY

“Đừng... Đừng nói thế, không hề gì, không hề gì.” A Hổ khoát tay, toàn thân ngồi thẳng băng trên ghế, tiến triển khi vào nhà lần này đã khá hơn đợt trước, hiện tại lại ngây ngây ngô ngô ngồi ở đây, không nén nổi cơn xúc động. Gió đêm cuối xuân hơi lạnh, ánh trăng xuyên qua cửa sổ phủ lên gò má, chẳng biết là lông mi của A Văn vụt sáng, hay do ánh đèn mờ ảo, giờ phút này tưởng chừng chỉ cần gờ tay sẽ chạm ngay tới bóng hình in trong mắt A Hổ, thoáng như một giấc mơ vậy.

A Văn thổi vào chén trà, xua tan hơi nóng đang bốc lên, nhấp một ngụm nhỏ mới ngẩng đầu nói:

“Thì ra người toàn tới vào giờ này, ban đêm nhiều sương, không sợ cảm lạnh à...”

“Ta khỏe lắm, cho dù bò xuống núi bằng một tay cũng không sao hết,” A Hổ thấy người trong lòng đang lo lắng cho mình, lập tức ưỡn ngực, giọng nói cũng to hơn, “Với lại ta đều hóa nguyên hình chạy xuống, vuốt cào trên đất, gió núi thổi vù vù, khỏi phải bàn nhanh cỡ nào.”

A Văn để chén trà xuống, tưởng tượng cảnh mãnh hổ ngậm giỏ nhỏ chạy như điên xuống núi, không nhịn được bèn cười khê, chắc là sơn đại vương này quen làm hổ rồi, cảm thấy thân xác người phàm chạy không tiện đây mà.

“Hiện nguyên hình chạy tới chạy lui trên núi, người không sợ có ngày bị thợ săn bắt đi à.”

“Sao có thể a, ban đêm ai nhìn được mà thấy, nhìn thấy có thể làm gì nào, cho dù kiếp này tái xuất một Võ Tòng, cũng không đánh chết được đại trùg(hổ) ta đây!” Võ ngực một cái, khí phách vạn trượng, chỉ thiếu

điều hiện nguyên hình rồi chui lên nóc nhà gào thét trước trăng.

*Võ Tòng: nhân vật trong “Truyện Thủy Hử” tay không giết hổ, điển hình của anh hùng hảo hớn.

“Nói tóm lại, đừng biến hình tùy tiện, tuy ta và người không phải ác thú, nhưng cũng là yêu tinh, cẩn thận vẫn hơn.” A Văn rót thêm trà vào chén của A Hổ, khê nói.

“Hắc hắc, được được, đều nghe người, đều nghe người ...” A Hổ biết lời mình nói ban nãy đúng là hơi ngông cuồng, cũng liền ập ứng đáp ứng A Văn.

“Ah, nói tiếp...” Bỗng A Văn nhớ ra chuyện gì đó, y đứng dậy đi về phía kệ bếp, “Hôm đó nhờ có người *trần A Tứ hỏi đầu, bằng không chắc chắn hấn phá tan quán của ta...Đây là một vò Thiên Hoa Nhưỡng, tạm lấy làm vật tạ lễ, mong người sẽ nhận.

*Trần: ở đây là ý chỉ dùng vũ lực để duy trì sự yên ổn.

“Không không không,” A Hổ vội đẩy vò rượu đang nhào tới trước ngực mình, cho dù đã được đậy kín, hấn vẫn ngửi thấy từng hương thơm tinh khiết, “Chuyện này, chuyện này nếu đổi lại người khác cũng sẽ làm thế mà, ta nên, ta nên.”

“Hổ đại vương người ghét bỏ rượu của ta sao...” A Văn giả vờ dối.

“Sao, sao có thể, rượu này, rượu này quá quý giá...” Ngày thường ta cũng không nỡ uống.

“Vậy thì nhận lấy, không nói tới chuyện A Tứ hỏi đầu, coi như cảm tạ việc người giúp đỡ trong thời gian qua, nhận lấy đi.” A Văn mỉm cười, y liền nhét vò rượu vào ngực A Hổ.

“...A Văn là ân nhân cứu mạng ta, ta còn nói những lời ngu ngốc, nhận quà của người, sao có thể làm thế được.” A Hổ lại đưa trả vò rượu. Hồ ly nói, nếu A Văn cho người thêm đồ vật nào nữa, thì không được ưỡn cái bản mặt thèm thuồng rồi nhận luôn, dù muốn, cũng phải quyết tâm nói không cần. Tuy A Hổ thầm nghĩ hồ ly cho ra một biện pháp tồi, mùi hương của rượu này thơm đến nỗi ngay cả ông nội ta cũng phải chảy nước miếng, không được nhận thì đúng là bị giày vò, nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn làm theo lời dặn từ chối liên tục.

Cứ đấy tới đưa lui, chẳng biết bàn tay to trùm lên mu bàn tay trắng nhỏ từ lúc nào, tức khắc hai người ngừng cử động, bốn mắt giao nhau, thoáng chốc mọi nơi chìm vào tĩnh lặng.

A Văn chợt bừng tỉnh, vội vàng cúi đầu rút tay mình ra, rồi nắm chặt

thành quả đấm để trước ngực, trái tim đập thành thịch, chẳng biết phải làm sao.

A Hổ lặng im nhìn A Văn, hắn để vò rượu xuống bàn, duỗi bàn tay mình nắm lấy một bàn tay của A Văn, cẩn thận đan xen giữa những ngón tay cứng ngắc, cảm xúc ấm áp mềm mại truyền vào lòng bàn tay nhau. Vẻ kinh ngạc hiện rõ trên gương mặt A Văn, y sững sờ nhìn động tác của A Hổ.

“A Văn... Người đẹp lắm...” A Hổ nói năng vụng về, *hoa ngôn xảo ngữ là không hiểu nhất, dù mỗi ngày đều nghe hồ ly giảng bài, giờ phút này đây, vẫn chỉ biết bày tỏ cảm xúc tự đáy lòng, khen ngợi thẳng thắn.

*Hoa ngôn xảo ngữ: lời ngon tiếng ngọt nhưng không chân thật mấy.

*Tương thịt: Nguyên liệu của tương thịt gồm thịt heo, tương ngọt và gia vị cay, sau khi ướp xong rồi sấy khô sẽ thành một loại thịt ướp, đặc điểm của nó là có màu sắc bắt mắt, hương vị đậm đà, theo người xưa thì thường gọi là tương thịt.

*Khê thạch: là mấy viên đá ở các con suối, khe nước

*Quạt hương bồ

5. Chương 5

A Hổ nhìn vào mắt A Văn bằng vẻ say mê, không kìm chế nổi lại tiến thêm một bước nhỏ, cầm tay A Văn đặt lên ngực mình, cúi đầu ghé sát vào cổ A Văn, đầu mũi giạt giạt khẽ ngửi, si ngốc nói:

“A Văn...Người thật thơm...”

Lúc này thân thể của A Văn và A Hổ đã quá gần kề, khó khăn lắm A Văn mới đặt chóp mũi lên bả vai A

Hổ được, cả người bị hơi nóng hừng hực toả ra từ lão hổ vây quanh, bên tai là những lời thì thào và hơi thở nồng cháy, đã vài lần khiến trái tim y suýt nhảy ra khỏi ***g ngực.

Nhiệt huyết từ toàn thân A Văn dồn hết lên hai gò má, y dốc sức đẩy người cường tráng đằng trước ra, rồi đột nhiên quay lại đưa lưng về phía A Hổ, một tay nắm chặt bàn tay vừa bị A Hổ cầm giữ, y không ngăn được cơn run rẩy đang trào dâng.

A Hổ bị A Văn đẩy mạnh đến nỗi lão đảo mấy bước, bỗng như mới tỉnh mộng khi nhận ra ***g ngực trống rỗng, còn hành động mình đã làm ban nãy.

“A A A A Văn...Ta, ta không phải...Ta...” Đôi môi A Hổ run rẩy, hần luồng cuống, chính mình lại không kìm nổi đã làm chuyện khinh bạc kia lần nữa, A Hổ muốn đưa tay đặt lên vai A Văn, ánh nến chập chờn do bị gió sớm thổi qua, thấy rõ bờ vai A Văn chợt run rẩy, A Hổ rút bàn tay đã gần với tới về rồi nắm chặt thành nắm.

Rất lâu sau đó, trái tim đập kịch liệt của A Hổ dần bình ổn, hần thở dài một tiếng không thể nghe thấy, nói với người đang quay lưng về phía mình,

“A Văn...” Với tâm trạng rối bời, A Văn được yên tĩnh một lúc lại bị tiếng gọi ấy dọa sợ tới mức hai vai run cầm cập, vốn tưởng rằng lần này A Hổ bị từ chối, sẽ tức giận bỏ đi từ lâu rồi chứ.

“Ta về núi ngay...Sắc trời còn sớm...Người nghỉ ngơi thêm một chút đi...Vừa rồi, xin lỗi ta...Ta đáng chết, người đừng để trong lòng...” Nói xong liền mở cửa bước ra ngoài, âm thanh ken két vang lên sau cánh cửa, tiếng cài cổng khe khẽ truyền vào trong phòng.

A Văn xoay thân mình cứng ngắc lại, tấm lưng hình bóng màu đen hơi gù, càng lúc càng xa. Tia nắng ban mai le lói từ hướng đông, nhưng vẫn chưa mang đến ánh sáng, chỉ trong chớp mắt, hình bóng ấy đã sớm hoà nhập cùng bóng tối, chẳng thể phân biệt. A Văn ngồi phịch xuống ghế, chợt thấy sau ngọn đèn dầu trên bàn, hũ Thiên Hoa Nhường vẫn còn đó. A Văn với lấy nó, cúi đầu ngửi hương thơm tinh khiết dịu nhẹ. Giờ đây là chồng

ghẹo cũng được, đùa giỡn cũng tốt, hần tới đúng lúc y đang muốn gặp. Nhưng vốn định cảm tạ cũng thế, nói chuyện thân mật cũng vậy thôi, mỗi người đều bị tâm tư áp ủ gây rối, tan rã trong không vui... A Văn nhắm mắt lại, đối diện trước ánh đèn, ngồi thần thờ đến bình minh.

Ngày thứ hai lên thị trấn, A Văn ra mở quán, không thấy A Hổ trên đường. Ba ngày sau, giống hệt lần trước, A Hổ vẫn không xuất hiện. Rồi liên tiếp vài đêm, A Văn nằm im nghiêng tai lắng nghe hồi lâu, cũng không nghe thấy tiếng động khác thường nào, ngày kể dưới ngưỡng cửa cũng chẳng có vật gì. A Văn không khỏi lo lắng trong lòng, chẳng lẽ do hôm đó có sương đêm dày đặc, nên bị cảm lạnh. Vừa nghĩ xong, lại càng bối rối, dọn quán qua loa, y vội vàng chạy về nhà. Vét gạo nếp, thái gừng dạng sợi và băm nhỏ hành tây, đốt lò nấu cháo, bỗng dưng nhớ ra hổ không thể ăn chay, thế là lại lấy thêm thịt làm nhân bánh còn dư, cuối cùng đun nóng. Đợi *cháo gừng thái sợi như rồi, rắc hành băm lên, đổ ra một nồi to, bọc vải bông quanh nó, cho vào giỏ để xách dễ hơn mới đi ra

ngoài. Nhưng chỉ vài bước thôi đã giậm chân, vội vã quay về, lấy hũ Thiên Hoa Nhưỡng ở góc bàn.

A Văn lên núi, dọc đường dựa vào trục giác, lần theo mùi của A Hổ, nhớ đêm đó ghé sát vào ***g ngực nóng rực của hắn, tuy thuộc mùi mãnh thú nhưng dần dà đã không sợ nữa, hai gò má bỗng ửng hồng, y dừng bước xoa mặt, khoé mắt cong lên thâm oán trách, rồi lại bước nhanh sang bên đường.

Qua sườn núi, gần tới đỉnh núi, A Văn vòng tới vòng lui, đi đi dừng dừng, vùng này cũng có mùi của A Hổ, chứng tỏ nơi đây là chỗ A Hổ thường lui tới, nhưng phương hướng chính xác thì không rõ, sắc trời dần ngả tối, A Văn hơi sốt ruột, nếu vẫn không tìm được nơi ở của hổ đại vương kia, núi này lại có cả đám mây đen lượn lờ bên trên, bất ngờ bị cơn dã thú nào vỗ cũng không chừng. Xách giỏ trúc quá lâu nên cánh tay bắt đầu nhức mỏi, A Văn liền tìm một tảng đá lớn chắn gió, đặt giỏ trúc xuống đất, dựa vào một gốc *cây Bách rồi khom lưng, lắc đầu lau mồ hôi trên trán, hôm nay liều mạng lên núi, lại mang theo cháo rượu thịt, rõ ràng chính mình cũng đảm đương nhiệm vụ làm điểm tâm thu hút dã thú, chẳng lẽ phải để mạng nhỏ ở lại vùng núi hoang vu này ư?

“A Văn? Là người sao?” A Văn đột nhiên ngẩng đầu, trước mắt cách đó không xa đúng là người mình luôn nghĩ tới suốt chặng đường, tức thì hốc mắt A Văn nóng lên, cảm thấy vừa tức giận vừa tủi thân, vì sao không đến sớm hơn một chút, bắt ta phải tìm kiếm khổ sở.

A Hổ vội vàng chạy tới nắm hai tay người mình yêu, trong đầu chỉ nghĩ “Đây là A Văn? Sao A Văn lại đến? Hay A Văn tới tìm ta? Có phải ta đang mơ hay không?”

Còn A Văn vừa thấy A Hổ, tâm trạng thoải mái hơn bao nhiêu, đối diện vẻ mặt không dám tin của người ấy, y cũng chỉ biết ngây ngốc như vậy, cứ thế đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

“Ta nói...Hai người các người sến súa đủ chưa,” Đằng sau tấm lưng rộng của A Hổ, bỗng truyền đến một giọng nam trong trẻo, “Người nhìn ta ta ngắm người thế này, có thể bối ra hoa được hả?”

Bây giờ A Văn mới giật mình thấy còn người khác ở đây, thoáng cái mặt đỏ bừng, y vội rút tay ra, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn hồng hào do phải leo núi, nay lại càng đỏ dữ dội hơn.

“A Văn người đừng để ý hắn, chúng ta đi vào rồi nói sau.” A Hổ đánh bạo nắm tay A Văn lần nữa, kéo y về hướng tây.

“Đợi đã...Còn, còn đồ...” A Văn rút tay mình ra khỏi bàn tay to của A Hổ, quay lại xách giỏ trúc lên, ôm lấy hũ rượu nhỏ, bước nhanh theo sau, suy nghĩ một lúc, y cúi đầu nhét hũ rượu vào ngực A Hổ,

“Cái này, hôm đó người để quên...”

A Hổ liền cười toe toét, hắn kéo tay A Văn qua, cầm hũ rượu sánh vai cùng y về hang động nhà mình. Hồ ly bữu môi theo đuôi, giỡn lăm, người cười vợ rồi quên luôn huynh đệ.

Hang động của A Hổ khuất sau bụi cây, chẳng trách A Văn vẫn không tìm ra. Động rất sâu, rẽ vào một lối ngoặt nhỏ, nhờ đồng lửa đốt bên trong nên bầu không khí ở đây khá ấm áp. Một chiếc bàn thấp hình vuông, một cái chiếu cỏ khô, trên vách động treo một ít dụng cụ làm bằng sắt đá mà A Văn chưa từng thấy, chỉ có vậy thôi.

A Hổ kéo A Văn ngồi xuống đồng cỏ khô dày nhất, sau đó mở bọc vải bông ra, hần chợt thấy một cái nồi đang toả mùi thơm phức.

“A Văn, đây là cho ta ăn sao?” A Văn nghe thấy thế thì gật đầu mỉm cười, quả thật chỉ nghĩ đến ăn.

“Oa, con mẹ nó thơm quá, lão tử nằm trong động suốt ba ngày chưa ăn gì, miệng lưỡi sắp nhạt ra... Ahhh!” A Hổ phấn khích nói đến nửa chừng lại bị hồ ly dấm một phát thật mạnh lên mũi chân, đau đến nỗi khiến hần phải kêu gào.

“Ngốc tử, câm miệng!” Hồ ly dè thấp giọng nháy mắt với A Hổ, con hổ ngớ ngẩn này vừa thấy ăn đã lòi đuôi ra rồi. Lão vội quay sang cười khanh khách với A Văn, “A Văn huynh đệ, kể cho người nghe một câu chuyện cười, đêm hôm trước có một con yêu thú chẳng biết bị trúng tà gì, cứ loanh quanh ở trong núi như mất hồn mất vía đến khi trời sáng, đợi tới *giờ thìn tám khắc ta đến bên dòng suối thì phát hiện, một thân thể trôi dạt vào bờ, ta còn tưởng chết rồi chứ, ha ha ha ha.

*Giờ thìn tám khắc: khoảng 8h sáng

“Người người người nói bậy bạ gì đó,” A Hổ đặt nồi cháo xuống, ngồi thẳng dậy rồi cho hồ ly một quyền, lại xấu hổ nghiêm mặt nói với A Văn, “A Văn người đừng nghe hần nói nhảm, không phải đâu không phải đâu.”

“Ày, còn dám bảo không phải? Tiểu gia ta kéo người vào động thật không dễ dàng,” Hồ ly kẻ sát A Văn, lại quay về phía A Hổ rồi nói, “Là ai mê sảng đến độ mới đi được nửa đường đã ôm thân cây không chịu buông, liên tục kêu A Văn A Văn đừng bỏ ta...”

“Hồ ly chết tiệt người câm miệng!” A Hổ lập tức đỏ mặt, dùng sức đẩy hồ ly sang một bên, bản thân cũng không biết trong lúc mê man đã nói gì, hiện giờ hận không thể lấy vải bông bọc kín đầu hồ ly thối này. Hồ ly bị đẩy nên lão đảo một cái, lão chỉ cười hì hì rồi ngồi xuống khoanh chân bên cạnh A Văn.

Gương mặt A Văn bị hai kẻ này làm cho vừa đen một chút lại trắng, lúc xanh lúc đỏ. Vốn hơi ghen tị về mối quan hệ của A Hổ và hồ ly, khi A Hổ gặp mình không phải nói đến mấy chuyện vặt thì cũng là việc kiếm ăn, giờ ở cùng hồ ly, trái lại tự tự nhiên nhiên, cãi nhau âm ỉ, tưởng này nói nọ.

Màn thân thân thiết thiết đó diễn ra ngay trước mắt mình, người khoác áo choàng màu xanh thẫm ấy, khiến A Văn phải bầu lầy mép chiếu cỏ khô đang ngồi, chẳng biết làm sao mới thả lỏng tâm trạng được.

“Người... thực sự bị cảm lạnh?” A Văn khẽ lên tiếng, chả lẽ mình đoán trúng thật à.

“Hắc hắc... Chuyện này, ừm, do bản thân bất cẩn, nhưng mà giờ đã khỏe rồi.” A Hồ gãi đầu, nhanh nhẹn đặt nồi cháo lên đồng lửa để hâm nóng.

“Ừ, thật ra cũng không nặng lắm, chỉ là hôm qua mới hạ sốt, có người chê thuốc của đại phu quá đắng, thậm chí bưng đến trước mặt hần còn sống chết không chịu uống, nằm liệt ba ngày là xứng đáng.” Hồ ly bĩu môi, nhìn A Hồ bằng vẻ mặt ghét bỏ.

“Mấy ngày nay làm phiền hồ ly huynh đệ chăm sóc...” A Văn nói rất tự nhiên, sau đó chấp tay cảm ơn hồ ly.

Hồ ly bỗng cười híp mắt, liếc A Hồ một cái, buông lời xấu xa,

“A Văn a, người đây là lấy danh phận gì nói cảm ơn ta vậy, hử? Đã thế coi như đồng ý làm vợ tên ngốc kia?” Hồ ly nói xong liền vỗ đùi cười to, điệu cười ấy khiến mặt A Văn đỏ tới tận mang tai, bây giờ y chỉ muốn chui xuống dưới gầm bàn thôi, “Ha ha ha ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, ngốc tử a người bị bệnh cũng thật đáng giá!”

A Hồ ngồi xồm bên cạnh đồng lửa chuyên tâm khuấy nồi cháo, câu nói mang hàm ý khác này, dám chắc hần không hiểu được, trông thấy hồ ly cười nghiêng ngả và A Văn với gương mặt ửng đỏ như đang mắc nghẹn, hần nghe theo trực giác mách bảo A Văn vừa bị hồ ly bắt nạt.

“A Văn, đừng nghe lão hồ ly nói bậy, chúng ta ăn cháo, hồ ly, đi lấy bát đũa.”

Hồ ly không nói gì, đứng dậy một cách xiêu vẹo, A Văn cũng vội vàng đi theo hồ ly lấy bát đũa. A Hồ múc cháo ra ba bát lớn, vừa vụng thấy đầy nồi.

A Hồ cầm đũa lên rồi thổi phù phù mấy cái đã tống hết cháo trong bát vào bụng, đáng vẽ hết như bị quỷ đói nhập hồn, hần để bát xuống, quay sang thì thấy A Văn nhả nhận thổi từ tốn, cái miệng nhỏ nhắn thổi vòng quanh bát, còn hồ ly bên kia cũng thế, cháo trong bát lớn chưa vơi đi ngụm nào, như bị sét bổ giữa đầu, A Hồ há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt. Một lúc sau A Hồ mới phục hồi tinh thần, ngượng ngùng nở nụ cười ngu si, “Ngon, ăn ngon... Người, ăn từ từ, ăn từ từ...” Nói xong liền cúi đầu, vẻ chưa ăn no hiện rõ trên mặt, không cam lòng đành liếm quanh mép bát.

Mới ngẩng đầu, một cái bát cùng màu đã ở ngay dưới chân mình, kế tiếp, hơn nửa bát cháo được đổ cẩn thận xuống cái bát trống không. A Hồ sững sốt, vội nói lời từ chối,

“Không không không, ta không đói bụng ta không đói bụng, người ăn đi người ăn đi.”

“Trước khi lên núi ta đã ăn rồi, người ăn thêm chút nữa đi,” Nói xong A Văn thổi tiếp cho nửa bát cháo của mình bớt nóng, cuối cùng cái miệng nhỏ mới bắt đầu ăn, vừa nuốt được một ngụm lại ngẩng đầu khê nói, “Lần này vội vàng, lần sau ta làm nhiều hơn.”

—

*Cháo gừng: một loại cháo trị cảm rất tốt.

*Cây Bách:

6. Chương 6

Ba người tạm thời im lặng, đều ngồi yên ăn hết cháo của mình, A Hổ lại không kìm được ham muốn hũ Thiên Hoa Nhuộm trên bàn kia, mắt liếc tới lui vài lần, cuối cùng vẫn không nhìn được bèn dè dặt hỏi,

“A Văn, ta có thể uống không?”

A Văn nhìn người cao to đối diện đang chà tay cười gượng mà muốn bật cười, y với một tay lấy vò rượu, chụp lòng bàn tay lên, tháo nắp đậy ra, đặt trước mặt A Hổ, liếc hẩn một cái, giả vờ giận,

“Cũng đã tặng người rồi mà, hay còn muốn ta đút cho người nữa phải không?”

Đầu óc A Hổ tỉnh táo ngay tức thì, hẩn chạy đi lấy chén rượu sạch, đổ đầy chén cho mình, suy nghĩ vài giây, cũng rót cho A Văn một chén.

“Này, phần rượu của ta đâu?” Hồ ly ngồi không yên, trong ba người cũng chỉ mình lão không có chén rượu trước mặt.

“Đây là A Văn tặng cho ta, không thể để người uống.” A Hổ ngửa đầu uống hã hê một trận, sau đó dùng tay áo lau khô miệng, kèm thêm lời ca ngợi “Rượu ngon” rồi tiếp tục rót rượu vào chén.

“Vương Hổ người giỏi lắm, rõ ràng ta giúp người, ta...” Hồ ly bật dậy cất giọng mắng mỏ, nhưng khi nói đến một nửa, thấy A Văn đang ngồi ở đây nên không tiện nói toạc ra, “Không nhắc tới mấy chuyện tầm phào kia nữa, tốt xấu gì mấy ngày trước tiểu gia ta cũng đã cứu người một mạng, tên ngốc vong ân phụ nghĩa nhà người, sao ngày đó ta không đập người xuống suối cho chết quách luôn chứ...”

A Văn ngẩng đầu giật nhẹ vạt áo hồ ly, y mỉm cười trấn an bảo lão ngồi xuống bên cạnh, giành lấy chén rượu trong tay A Hổ rồi bưng cho hồ ly chén rượu trước mặt mình,

“Hồ ly huynh đệ, đừng chấp tên đó, thường ngày Hà Văn không đụng tới rượu thịt, nhưng lần này cùng huynh đệ mới gặp mà như đã quen từ lâu, rượu ngon cũng không thể để một mình tên ngốc đó lãng phí, mời.”

“Khỏi phải khách khí, cạ!” Hồ ly nhận lấy chén rượu, ngửa đầu uống cạ, kế tiếp quay sang vỗ vào bả vai người còn đang sắc rượu, nói:

“Vừa gặp đã biết A Văn huynh đệ là người phong nhã yêu sách, tại hạ tu hành hơn tám trăm năm, nhưng thật ra trong tám trăm năm này lại không giữ vật nào khác ngoài một hộp tử cát mấy bộ sách tranh chữ, thường lấy ra đọc để thư giãn, nếu huynh đệ không chê, ta và người có thể dời bước đến phòng ốc sơ sài, *cầm đuốc soi dạ đàm.”

*Cầm đuốc soi dạ đàm: chỉ những người nói chuyện, bàn luận với nhau rất ăn ý, hợp cạ.

“Thật sao?” A Văn nghe xong đoạn ‘một hộp tử cát’, hai mắt chợt loé sáng, hận không thể lập tức túm lấy tay áo hồ ly chạy tới đọc sách xem tranh.

Hồ ly vẫn uống rượu thông thả, chỉ cười không nói.

A Hồ bên này bị cướp rượu, nhìn hai người đối diện diễn trò người một lời ta một câu, đầu óc bỗng chốc quay cuồng, gì mà tám trăm năm a sách a tranh a, cái rắm, những thứ đó thì liên quan gì đến uống rượu. Trông thấy A Văn không uống lại đi mời hồ ly, còn đang vúi lấy tay áo hồ ly rồi cười với lão. Trong lòng hẩn dăng trào cơn chưa xốt, lại không thể nổi giận, thế là nhắc hũ rượu ngửa đầu tu một mạch.

“Hồ ly huynh đệ, có thể đi ngay bây giờ không?” Chẳng biết A Văn bị mùi rượu ảnh hưởng, hay do yêu sách đâm ra sốt ruột, y cứ thúc giục hồ ly suốt.

Lần này thì A Hồ nghe rõ, đi đâu? Hồ ly muốn dẫn A Văn đi đâu? Hẩn lập tức buông hũ rượu, nhào mấy bước đến ôm A Văn vào lòng, trợn mắt hổ rồi rống to,

“Không cho! Không cho đi đâu hết! Hồ ly người đừng hòng cướp A Văn của ta!”

A Văn bị kéo mạnh bất ngờ, cả khuôn mặt nép vào ***g ngực A Hồ, hơi thở nồng đậm quen thuộc khiến trái tim y rung động, sách hay tranh gì cũng đã quên một nửa, thân mình mềm nhũn chỉ biết nắm lấy vật áo trước của A Hồ.

Hồ ly uống xong hộp rượu cuối cùng, lão cười phá lên ha ha rồi phúi áo,

“Không còn sớm nữa, tiểu gia ta về thôi. A Văn huynh đệ, bây giờ sắc trời đã tối, trong núi xuất hiện nhiều ác thú, người vẫn nên ngủ ở đây đi. Ta và người lại hẹn ngày khác, lại hẹn ngày khác, ha ha ha ha...”

A Hồ bực tức, hôm nay hồ ly kia nói không ngừng, lại chẳng tuôn ra được lời nào xuôi tai, lão đi rồi mới yên tĩnh. A Hồ vuốt ve mái tóc người kề trước ngực một cách rất tự nhiên, hẩn cho rằng y đang mệt mỏi, bèn vỗ về trấn an liên tục. Chợt thấy lòng bàn tay khác thường, cúi đầu nhìn kỹ, hai cái tai dài lắc lư chui ra từ đỉnh đầu, thân mình cũng run lên hai lần, miệng thì lẩm bẩm vài tiếng ‘grừm grừm’, y cọ gương mặt đỏ ửng vào ngực A Hồ, cái tai dài cụp xuống, tiếp tục tìm một chỗ dựa thoải mái.

A Hổ khẽ vuốt cái tai dài ấy, nín không được liền phì cười, một chén rượu thôi đã đánh gục thỏ tròn này rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hừng hực đang nép vào ***g ngực mình, rất động lòng người. Nhớ hai tháng trước, từng có lần ôm vật nhỏ đang khóc vào lòng để trấn an như vậy, lúc ấy kinh ngạc thì ít mà xót thương thì nhiều.

“Ô, không muốn... Uống, đi... Đi xem sách...” A Văn đang mơ màng nhưng vẫn bản khoăn vụ sách, cái tai dài mềm nhũn cứ cọ vào ngực A Hổ.

A Hổ đỡ người trong ngực ngồi dậy, vỗ vỗ đôi má mịn màng, khẽ hỏi, “A Văn, A Văn? Bây giờ đi ngủ được không, hả?”

“Ừm... Không muốn... Đi, muốn đến nhà hồ ly, muốn xem sách...” A Văn cố căng hai mắt đang lơ mơ, y vúi lấy cánh tay A Hổ định đứng dậy.

“Được được được, ngày mai chúng ta mới đi được không, ngủ một giấc, tỉnh dậy rồi hãy đi?” Người luôn giữ hình tượng nho nhã khi uống say lại trẻ con đến vậy, A Hổ cẩn thận giữ A Văn đang xoay tới xoay lui, sợ giữ chặt quá lại khiến y đau.

A Văn nghiêng đầu, cái tai dài dựng thẳng lên rồi giật mấy lần liên, hình như đang suy tư, sau đó cụp xuống che đỉnh đầu,

“Vây, vậy cũng được, ngủ trước...” Nói chưa hết câu đã sà vào lòng A Hổ, suýt nữa khiến A Hổ ngã ập xuống nền đất rồi.

A Hổ bế A Văn lên chiếc giường làm bằng cỏ khô, sợ lốt người dễ bị cảm lạnh, thế là cởi áo ngoài của mình đắp cho đối phương, vắt khăn bông lau mặt cho y, sau đó đi thu dọn bát đĩa rượu dư sạch sẽ, nhóm nhỏ lửa, xong xuôi hết mới đến bên cạnh A Văn.

A Văn đang ôm áo của mình nằm sắp ngủ ngon lành, cơ thể không lớn lại cứ quây liên tục khiến đồng cỏ khô xẹp đi bao nhiêu. A Hổ tìm một chỗ trống nhỏ rồi ngồi xuống, vắn vẽ một đoạn cánh tay trắng ngần, vuốt ve đôi gò má ửng hồng, day day đầu mũi hơi vểnh mấy lần, chơi đến thật vui vẻ. A Văn thì bị chọc ngứa, hắt xì một cái, y khụt khịt mũi tỏ ý bức bối, dứt khoát vùi mặt vào trong áo choàng, để lại cho A Hổ mỗi phần gáy.

A Hổ không biết phải làm sao, A Văn chiếm ổ của mình, chẳng lẽ chỉ có thể ngồi cả đêm? Không nói về việc này, từ trước đến nay mình không hề chuẩn bị chăn bông trong động, hiện giờ hơi rượu chưa tan nên người A Văn mới nóng như thế, sau nửa đêm hơi rượu tan hết thì tám phần sẽ mất ngủ vì lạnh.

A Hổ với tay lay A Văn dậy,

“A Văn, A Văn? Tỉnh tỉnh, ngoan, hóa nguyên hình được không?”

A Văn gạt cái tay phiền nhiễu kia ra, quay lại chu mỏ nói, “Không thích, vì sao... Phải biến thành thỏ, thành thỏ rồi... Người ăn hiếp ta...”

“Không có không có, sao ta nỡ ăn hiếp người chứ, ngoan, người không biến thành thỏ, người sẽ không ngủ được.”

A Văn hơi ngẩng đầu giương hai mắt mơ màng nhìn lướt qua chiếc giường đã bị mình làm gần xẹp lép, y lẩm bầm một tiếng ‘thật nhỏ’ rồi trườn xuống dưới lẩn nửa vòng, “Xì”, một con thỏ tuyết trắng chui ra từ y phục dưới giường, đôi tai run lấy bầy ngoan ngoãn cụp sang bên.

A Hồ đưa tay vuốt ve cục bông, sau đó gấp y phục của A Văn cẩn thận rồi để qua một bên, lại lấy vải bông từ chiếc gối A Văn mang tới, làm tấm đệm phù hợp cho thỏ.

“Không muốn... Không công bằng, ta đổi rồi, nhưng người chưa đổi...” A Văn ở lốt thỏ giãy giụa trên tấm đệm bằng vải bông, không chịu bèn cắn tay áo A Hồ rồi kêu to.

“Được được được, ta biến ta biến, ngoan, đừng cựa quậy...” Nói xong liền đứng lên xoay người, sau khi màn khói mỏng tiêu tan, con hổ lớn uy phong lẫm liệt xuất hiện ngay trước mắt.

“Ồ...” A Văn đang chóng mặt nên không kịp phản ứng, thấy mãnh thú là hai chân mềm nhũn, y co lại thành một cục rồi bắt đầu run rẩy không ngừng.

A Hồ vung vẩy đuôi, dùng chóp mũi cọ vào cục bông một cái,

“Đừng sợ, ta sẽ không ăn hiếp người.” Nói xong liền nằm sấp xuống bên cạnh A Văn, dùng móng vuốt chọt chọt.

Thỏ từ từ ngẩng đầu, lỗ mũi giật giật, khắp người đều là mùi hương quen thuộc của A Hồ, liền thả lỏng cựa lại, đụng tới lớp da lông nóng hổi của lão hổ, cọ sát thêm mấy lần, cái tai phũ lên vuốt hổ lớn dày rồi ngủ một mạch. Lo lắng A Văn sẽ bị cảm lạnh, A Hồ duỗi móng vuốt quặp lấy tấm vải bông, đắp lên cho bé thỏ, mới hài lòng mà nhắm nghiền hai mắt.

Tỉnh dậy sau cơn mê, A Văn chui ra khỏi tấm vải bông rồi vung vẩy hai tai, ánh nắng ngoài kia đã chiếu rọi vào động, bên cạnh trống rỗng, nhưng vẫn tràn ngập mùi hương đặc thù của A Hồ. A Văn mắc cỡ bèn vùi đầu vào giữa đôi chân trước ngắn nhỏ, mặc dù không nhớ rõ từng hành động

mình đã làm tối hôm qua, nhưng nắm lấy vạt áo A Hồ rồi làm nũng, chiếm giường của người ta, hiện nguyên hình mè nheo gì đó vẫn có thể nhớ đôi

chút... Lúc lâu sau mới lắc lư thân mình để giữ hết mảnh rơm dính trên người, phát hiện A Hồ đã hóa hình người, hần đưa lưng về phía y, mấy tiếng kết kết kết chọt vang lên.

A Văn tò mò, chẳng lẽ đang mài dao tính làm thịt ta rồi nướng ăn sao... Đông đưa hai tai, đoán là hẳn không dám đâu. Ngẫm nghĩ phải biến hóa rồi, nhưng lại thấy hai thân người kề sát nhau thì xấu hổ chết đi được, thế là cứ mang lốt thỏ chạy vội tới sau lưng đối phương, chần chờ một lúc mới nhảy lên vai A Hổ, ngồi trên bả vai rộng và bám vào cổ của hắn, cúi đầu nhìn xuống.

A Hổ đang chú tâm làm việc bị dọa sợ hết hồn, hắn ngừng tay đỡ một cục bông tròn trên bả vai, rất sợ y ngã xuống.

“A Văn? Tỉnh rồi...” A Hổ dùng đầu ngón tay vuốt ve vùng lông mềm ở cổ thỏ ta, hắn ngoác miệng cười một tiếng thật to.

A Văn cọ cảm vào lòng bàn tay hắn tỏ vẻ đáp lại, nhìn mấy vật dụng lớn nhỏ hoàn toàn xa lạ trên mặt đất, cùng xương cốt vừa được mài nhẵn trong tay A Hổ, y tò mò bèn khẽ hỏi,

“A Hổ, đây là... Vật gì?”

“*Ngọc bội, đeo trên vạt áo, thích không?” A Hổ vừa nói vừa đưa xương cốt hình tròn tới trước mũi A Văn, thỏ ta duỗi một chân trước ra, cào lên mặt xương.

“Vẫn chưa đánh xong, còn phải đợi khắc hoa văn, đục lỗ, rồi đến bảo hồ ly thêm vài nét bút chu sa(màu đỏ) cho đẹp hơn.” A Hổ lấy xương về thổi một hơi, lại tiếp tục mài.

Đột nhiên A Văn nhảy xuống khỏi vai A Hổ, bật mấy bước tới gần y phục của mình rồi chui vào trong, lại chạy về nhà cây trâm cài đang ngậm trong miệng vào lòng bàn tay A Hổ.

“Đây cũng là người tự làm à,” A Văn nhìn A Hổ bằng cặp mắt thỏ đỏ hồng, khẽ nói, “Trông rất đẹp, ta luôn mang theo bên mình.”

A Hổ cầm cây *trâm cốt hơi ó vàng, nó từng được cài lên mái tóc bóng mượt của A Văn. Đây là cây trâm đầu tiên mình đánh, hình dáng quá bình thường, duy chỉ có đỉnh trâm được mài thành hình lá cây, chạm khắc vài gân lá. Mặc dù chưa được tỉ mỉ, nhưng A Hổ đã thức suốt đêm để tạo hình cho chiếc trâm cài ấy, hoa văn này cũng phải nỗ lực lắm mới khắc ra được. Vật thủ công thô kém của mình được người yêu trân trọng như vậy, lòng A Hổ liền ngọt hơn cả mật đường, hất tẩm đệm lót bằng da trâu trên đùi xuống, lập tức ôm A Văn vào lòng mình.

*Trâm cốt: Trâm cài làm từ xương cốt thú

“A Văn, chờ tay nghề của ta giỏi rồi, sẽ đánh thêm trâm gài tóc thật đẹp cho người, A Văn thích hoa văn gì, còn cả ngọc bội, chỉ cần A Văn thích, ta sẽ đánh một cái, được không?”

“Được cái gì, nếu cứ muốn nhiều như thế, người nói ta mở tiệm bán đồ trang sức cũng được ấy nhỉ...” A Văn nép vào ngực A Hổ, không nghe theo mà trách móc hắn.

A Hổ ngây ngô cười hì hì, cũng không cãi lại, chỉ im lặng ôm cục bông nhỏ đáng yêu động lòng người, hẳn cảm thấy hạnh phúc biết bao, ngay sau đó lại thốt lên,

“A Văn người cho phép ta đi, sau này người bán mỳ vằn thắn, ta mài xương, hai ta ở bên nhau buôn bán... Khi không mở quán, ta dẫn người lên núi hái rau, hóa nguyên hình phơi nắng, hay trồng củ cải trước cửa động nhà ta, thường ngày ta chăm sóc giúp người, lúc nào người muốn ăn cứ việc tới lấy... Nếu không thì hai ta kiếm đủ bạc rồi, sẽ du ngoạn đến phương bắc...Được không?”

Ban đầu A Văn dừng thẳng hai lỗ tai nghe chăm chú, sau đó bỗng nhảy ra khỏi lòng A Hổ, vọt mấy bước vào trong y phục của mình, xì một tiếng, chàng thanh niên tuấn tú mặc y phục xám trắng xuất hiện, y bước tới gần A Hổ với gương mặt ửng đỏ.

A Hổ sững sờ, cảm thấy bản thân nói lời nhảm liên miên không đầu không đuôi, giờ thì tốt rồi, xem chừng lại chọc giận A Văn. Hắn lúng túng nở nụ

cười gượng gạo với A Văn, kéo tấm đệm lót da trâu bên chân về, định tiếp tục công việc trong tay.

A Văn tức giận liền lao tới, ném tấm đệm lót da trâu xuống đất,

“Mấy lời kia, dù thế nào cũng nên nói với “Người”, chỉ nói với một con ‘Thỏ’ thì có ý nghĩa gì?” A Văn cắn môi thở phì phì.

A Hổ ngây ngốc ngồi trên ghế đầu nhìn người trước mắt, đầu óc trì độn vẫn trong trạng thái quay cuồng, đợi A Văn phát tay áo, đưa lưng về phía hắn rồi ngồi lên chiếc giường cỏ khô, hắn mới chợt hiểu ra, A Văn là đang muốn mình nói lại mấy lời ban nãy.

*Ngọc bội:

7. Chương 7

A Hổ lấy lại tinh thần rồi đứng dậy, trâm cốt ngọc bội và mấy thứ đồ gì đó rơi hết xuống đất, phát ra tiếng ‘leng keng lạch cạch’. Hắn lê bước đến bên cạnh A Văn, muốn ôm lấy bả vai y, lại sợ y tức giận, định nắm bàn tay nhỏ bé của y, thì sợ bị y phốt lờ, muốn nói mấy lời xuôi tai, bối rối lo lắng nghĩ nát óc cũng không ra được ý tưởng hay ho nào... Thế là tay chân luống cuống một hồi, chẳng biết phải làm sao mới có thể khiến người yêu vui vẻ.

“A, A Văn...” Hồi lâu sau mới nghẹn ra được hai từ, lời nói lại ngắt quãng đến kỳ cục.

Người vốn đang đưa lưng về phía A Hổ bỗng quay lại thở phì phì, nhìn chằm chằm hắn bằng đôi mắt hơi đỏ,

“Người... Người thật sự nguyện ý, theo ta...” Nói tới một nửa thì xấu hổ quá, lại nuốt nửa câu sau về.

“Nguyện ý nguyện ý,” A Hồ chợt nắm lấy hai tay A Văn, “A Văn ta theo người cả đời, ta thực sự thích người!”

Thoáng chốc hai má A Văn càng đỏ hơn, hai tay bị nắm nóng đến dọa người, khoảng cách giữa đôi bên lại gần thế này, vành tai nóng hừng hực đều là do câu “Thực sự thích người” ấy, đáy lòng y ngọt lịm như thể quét mật đường.

“Người... Suy nghĩ kỹ chưa? Nếu sau này thấy người nào đẹp hơn ta, cũng chạy đến ôm rồi kêu ‘Tiểu nương tử’ hả?” A Văn cúi đầu, không nghe theo bèn trách móc.

“Không không không, A Văn đẹp nhất, không ai có thể đẹp hơn A Văn, kiếp này Vương Hồ chỉ chấp nhận một mình A Văn.”

“Người...” A Văn không ngờ tên hổ ngốc này lại trả lời trực tiếp như thế, y rút một tay ra, dấm nhẹ lên vai A Hồ một cái, cười tủm tỉm, “Tên ngốc nhà người.”

A Hồ cẩn thận kéo người đang nở nụ cười vào lòng, vuốt ve mái tóc vẫn luôn để xõa, nhìn xoáy đỉnh đầu không hề chớp mắt, khẽ cất tiếng hỏi,

“A Văn đồng ý...”

Người đang kề trước ngực khựng lại, qua một lúc mới khẽ gật đầu.

A Hồ vui sướng đến nỗi cảm thấy trong bụng như có pháo hoa nổ ‘bang bang đùng đùng’, chỉ muốn hóa nguyên hình chạy lên đỉnh núi gào thét một phen, hắn ôm chặt người trước ngực rồi cọ vào hõm vai đối phương.

“Người...” A Văn thấy không được tự nhiên liền đẩy cái đầu bự đó ra, “Đã thành người rồi, đừng lúc nào cũng thể hiện tập tính dã thú.”

“Vậy người phạm bọn họ, khi vui sướng sẽ làm gì?” A Hồ kéo tay A Văn qua, mắt hổ chớp nháy đầy vẻ hiếu kỳ, xin chỉ dạy một cách khiêm tốn.

“Người...” A Văn xấu hổ liền đỏ mặt, gạt tay A Hồ sang một bên, “Còn chả bằng không hỏi!”

A Hồ gãi đầu, chẳng hiểu sao lại chọc giận A Văn, nhưng cảm thấy người trước mắt với gò má ửng đỏ rất động lòng người, hắn không hề nghĩ ngợi liền sáp đến hỏi,

“A Văn, ta có thể hôn người một cái không...” Cũng không đợi A Văn đáp ứng đã hôn chụt lên má người ta, sau đó lại đưa tay xoa, nói bằng vẻ si mê, “Thật mềm...”

A Văn gặp phải hành động này thì không biết là dở dẫn như cũ, hay đột nhiên thông suốt, hoặc bị lão hổ làm cho u mê rồi mới nhận ra, một tay che gò má vừa bị hôn, y khẽ nhếch đôi môi nhạt màu chăm chú nhìn A Hổ.

A Hổ hoàn toàn không phát hiện vẻ ngu ngơ của đối phương, hắn nắm tay A Văn rồi xoa xoa nắn nắn,

“Chỗ nào trên người A Văn cũng trắng trắng, mềm mềm,” Nói xong liền vén một đoạn ống tay áo của A Văn để lộ cánh tay mảnh khảnh mịn màng, hắn cũng kéo tay áo mình lên, duỗi cánh tay ngăm đen rắn chắc cho A Văn xem rồi so sánh,

“Dáng vẻ này của ta, toàn bộ đều thô kệch, vừa đen vừa khó coi.”

A Văn lắc đầu gạt lực, cảm thấy đúng là không hiểu suy nghĩ của lão hổ này, sẽ theo y về ư... Y chợt nghiêng thân mình, thả lỏng tâm trạng mà nép vào bờ ngực rắn chắc của hắn.

“A Hổ...” A Văn hơi do dự nhưng vẫn cất tiếng gọi hắn. “Hả?”

“Theo ta xuống núi đi.”

“Ừ...” A Hổ lơ đãng trả lời, xuống núi a, đúng, nên chuẩn bị mở quán rồi, chẳng biết còn kịp phiên chợ hôm nay không...

“...” A Văn vô lực rời khỏi ***g ngực A Hổ, y ngồi xếp bằng ở đối diện rồi nhìn hắn, “Nghe kỹ, ta không hỏi lần thứ hai.”

“Sao?” A Hổ nghiêm chỉnh ngay lập tức, hắn cảm thấy thấp thỏm, là chuyện gì đây.

“Ta hỏi người, muốn xuống núi với ta không, có thể sửa chữa nhà tranh của ta một phen... Nếu ta và người cùng ở, chỗ đó vẫn thoải mái hơn cái động này của lão hổ người nhiều.”

A Hổ gương mặt nhìn A Văn chăm chăm, hắn từ từ giơ cánh tay lên trước mặt A Văn.

“Đây là... Định làm gì vậy?”

“A Văn... Mau cắn ta một ngụm... Ta, ta không phải đang nằm mơ...” A Hổ há miệng lăm bằm.

“Đồ ngốc! Mơ cái gì!” A Văn gạt tay A Hổ xuống, “Thế có muốn hay không!”

“Sao lại không muốn chứ, ta vui đến phát điên rồi.” A Hổ nhảy dựng lên hai lần, hấn chạy tới trước tủ đựng đồ chọn đông lựa tây, nhoáng cái đã gói gọn vào một bọc vải nhỏ.

“Người lại làm gì vậy?” A Văn vô lực nhìn bọc quần áo bị vác lẫn người có cặp mắt hổ sáng quắc đang đứng ngay ngắn trước mặt mình.

“Xuống núi a, đến nhà A Văn ở a, đi đi đi,” A Hổ nói xong liền xoay người đỡ A Văn đứng dậy, “Ta đói bụng rồi, giờ chạy lên chợ mua *bánh nướng áp chảo vẫn còn kịp.”

“Ồ? Người không mang mấy vật dụng này theo à?” A Văn vừa đứng dậy buộc tóc, vừa nhìn vài món đồ bằng sắt nằm dưới đất và treo trên tường.

“Lần sau lại về lấy, không vội không vội.”

A Hổ ngân vang hai tiếng ‘hú hú’ rồi dắt A Văn xuống núi.

Hai người lên chợ mua bánh nướng áp chảo mà A Hổ luôn nghĩ tới trước, A Văn chọn lựa rau quả tươi ngon, A Hổ thì đi theo sau, dọc đường ăn đến miệng dính đầy bột. Đợi A Văn xách giỏ trúc nhỏ về dưới tàng cây nhãn xum xuê đã là sau giờ Ngọ (từ 1h đổ xuống).

A Hổ bỏ bọc vải nhỏ xuống rồi xung phong nhận việc đến bên dòng suối gánh một thùng đầy ập nước, thừa dịp trời quang liền lên núi chặt hai bó củi lớn, chất đống trong căn bếp nhỏ của A Văn. Khó có thể kìm nén cảm giác phấn khích khi được vào ở nhà A Văn, hấn gục trên bàn thấp ngắm A Văn đứng nấu ăn trong bếp, y đeo tạp dề vải xanh, eo thon và cái mông cong trông rất mê người. Lòng A Hổ như bị lửa đốt một hồi, chấy tới không dập tắt được, hấn đột nhiên chồm dậy lao ra cửa. A Văn tò mò bèn ló đầu nhìn, chỉ thấy A Hổ cầm một chiếc búa đập ‘cạch cạch cạch’, chỉnh cho hàng rào vây quanh sân chắc chắn hơn.

“Thật là, dư thừa sức lực quá...” A Văn lắc đầu, tiếp tục công việc đang làm dở.

“A Hổ, ăn cơm,” A Văn đứng ở cổng tre, chùi tay lên tạp dề, “Đừng đi qua đi lại nữa, trời bắt đầu nổi gió rồi, mau vào nhà thôi.”

A Hổ phấn khởi đồng ý ngay, hấn lau mồ hôi trên trán, giữ khư khư cái thứ trong tay, theo A Văn vào nhà.

Chỉ thấy trên bàn thấp đã bày sẵn món ăn, một đĩa đầy củ cải luộc, một đĩa măng xào, một tô *sườn heo nướng tương hành, đặt ở giữa là một tô *canh rau đậu phụ. A Văn xới cơm ra bát rồi để vào tay A Hổ,

“Cho người bát lớn, ăn nhiều một chút.” Bản thân cũng ngồi xuống đối diện A Hổ, cúi gằm mặt, cái miệng nhỏ bắt đầu và cơm.

Bàn tay A Hổ đang đỡ bát cơm, dẫn tới đáy lòng cũng nóng hằm hập theo, hấn cầm đũa lên rồi nuốt từng ngụm cơm,

“Đừng chỉ ăn cơm không, này, cho người sườn heo nướng,” A Văn gấp một miếng thịt thơm phức vào bát của A Hổ, lại hơi ngượng ngùng bèn khẽ nói, “Ngày thường không ăn thịt, không biết nấu kiểu gì mới ngon...”

A Hổ vội vàng ngoạm một miếng to, thịt heo mềm tẩm nước tương đậm đà, còn chưa kịp nuốt xuống đã cất lời khen ngợi với cái miệng đang nhai thịt dở,

“Ăn ngon, ăn ngon lắm, món nào A Văn làm cũng ngon!” A Văn mỉm cười, bản thân cũng múc canh uống,

“Ăn từ từ, không lại nghẹn...”

A Hổ dùng sức nuốt đồng thịt đầy ụ trong miệng xuống, gấp hai miếng củ cải một cách vụng về, chấm nước tương, rồi nhanh chóng thả vào trong bát A Văn,

“Người, người cũng ăn...” Nói xong liền vui đầu dốc sức và cơm.

Ngày qua ngày, cuộc sống gia đình tạm ổn của A Văn và A Hổ trôi qua khá êm đềm. Ban ngày dậy sớm băm thịt làm nhân bánh, một người ra mở quán bán mỳ vằn thắn, một người lên núi đi săn thỉnh thoảng ở nhà mài xương cốt làm trang sức, lúc gặp phiên chợ thì mở một sạp nhỏ. Rảnh rỗi liền cùng nhau lên núi đào rau, hái quả dại, hóa nguyên hình chơi trò người đuổi ta chạy ngay trong rừng, chạy một rồi thì nằm một đồng trên bãi cỏ phơi nắng, người cọ vào ta ta đẩy người ra. Ban đêm hai người ngủ

chung, thỉnh thoảng A Văn hóa hình thỏ nép vào ngực A Hổ, sau đó mới ngủ thiếp đi.

Gần đây A Hổ luôn cân nhắc việc mở rộng phòng của A Văn về hướng tây, mở rộng không gian cho căn nhà, lấp lại những chỗ bị thủng, vác gỗ mới từ trên núi xuống, lợp ngói mới, mấy ngày nỗ lực đem nhà gỗ nhỏ vốn không vững chắc của A Văn, tu sửa thành nhà mới kiên cố, một hồ một thỏ ở trong này, dư sức.

Màn đêm buông xuống, A Hổ ôm eo A Văn nằm trên chiếc giường lá cọ mới làm, cảm thấy tim đập loạn nhịp gay gắt. Khi đêm đã khuya lắm rồi, A Hổ bình tĩnh, cả người khẽ nhai mồ hôi, A Văn bên cạnh nằm quay lưng, để lộ bả vai tuyết trắng, mái tóc vất tán loạn sang ngực mình. A Hổ hít mạnh một hơi, tim đập dữ dội tới mức khó có thể thở bình thường, mạch máu toàn thân cuộn trào mãnh liệt, hai lỗ tai như có thể nghe thấy tiếng nó sôi sùng sục. A Văn đang ngủ chột giật mình bởi tiếng ồn, y lồm bồm vài câu rồi xoay người lại, tự dưng đặt một tay lên ngực A Hổ, còn vô thức xoa hai cái. A Hổ lập tức bị châm một mũi lửa, dường như không hề biết loại dục niệm xa lạ đang bùng dậy, nuốt người trước mắt vào bụng. A Hổ sửng sốt khi phát hiện bàn tay mình đã hiện lột thú từ bao giờ, móng vuốt dày nhọn, cực kỳ đáng sợ, tâm trí lại càng hoảng loạn, đột nhiên đẩy người trước mắt ra, ngay lúc xuống giường đã hiện nguyên hình, hất tung cánh cửa chạy như bay ra ngoài.

A Văn choàng tỉnh, vội khoác áo rồi đi ra ngoài, mãnh hổ đã biến mất giữa đêm đen mịt mù. Y lo lắng nên

cứ đứng sững ở cửa, sương đêm ùa vào khiến toàn thân lạnh cóng, y quay đầu định trở về phòng, đúng lúc ấy tiếng gầm thét kinh hoàng của mãnh thú truyền đến từ cánh rừng phía

tây, A Văn dừng bước, qua một hồi mới quay về đóng cửa lại

*Bánh nướng áp chảo:

*Sườn heo nướng tương hành

8. Chương 8

“Về rồi đấy à?” A Hổ mới đẩy cửa ra, đã thấy người mình luôn nghĩ tới chỉ khoác mỗi áo ngoài mỏng manh, đang ngồi sau ánh nến.

“A, A Văn... Sao ngươi không ngủ,” A Hổ vội vàng đóng cửa, nắm lấy bàn tay lạnh như băng của A Văn, kéo y lên giường, “Ngồi ở chỗ đó làm gì, lạnh hết cả rồi.”

“Thế hơn nửa đêm, ngươi chạy đi làm gì?” A Văn ngồi phịch xuống chiếc giường hẹp, hất tay A Hổ ra.

“Ta...” A Hổ ấp a ấp úng, nửa đêm lòng mình lại phiền muộn bức rức, hóa nguyên hình chạy lên núi một phen, còn nhảy vào hồ nước lạnh ngâm nửa canh giờ, mới cảm thấy dễ chịu, để gió núi hong khô thân thể, mới từ từ xuống núi.

“Thành thật với ta, rốt cuộc tại sao!”

“Ta... A Văn, mấy ngày qua hề cứ tới ban đêm ta, liên, liên khó chịu khắp người...” A Hổ ngồi chồm hổm xuống một cách chậm chạp, cảm thấy tủ thân lắm, hấn gục đầu lên đùi A Văn, chộp lấy một bàn tay của A Văn, “A Văn có phải ta bị bệnh không... Tim gan như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, nóng không chịu nổi, hơn nửa miệng mũi cũng chẳng hít thở dễ dàng được, còn... Còn luôn mơ thấy đè ngươi xuống rồi vừa cắn vừa gặm, ta sợ, nếu ngày nào đó không kìm được, nuốt ngươi vào trong bụng... Phải làm sao bây giờ...”

A Văn càng nghe A Hổ nói thì càng nóng ran, hai gò má bỗng chốc đỏ ửng, y đập nhẹ lên đầu A Hổ một cái,

“Tên gốc nhà ngươi, ngay cả, ngay cả ngày xuân đến cũng không biết.”

“Ngày xuân? Trong ngày xuân thì làm sao...” A Hổ ngẩng đầu ngơ ngác nhìn khuôn mặt đỏ bừng của A Văn, chả hiểu gì hết.

“Người...” A Văn nói không nên lời, kéo A Hổ đứng dậy ngồi kề song song trên giường, “Hôm đó ở trong động, người còn nhớ hồi ta lúc người phàm vui sướng, muốn làm gì không?”

“Ah, còn nhớ, muốn làm gì?”

“Tình trạng người kể, cũng không phải bị bệnh, nếu ta và người yêu nhau theo cách của người phàm, khi tình cảm tới mức độ nhất định, thú tính sẽ tăng vọt vào ngày xuân, người đây là, là muốn hoan ái với ta...”

“...” Hơi thở của A Hổ bỗng nặng nề hơn, mặc dù vẫn chưa hiểu rõ lắm, nhưng trực giác mách bảo hai từ ‘hoan ái’ không thể đùa được.

“Mà, trong giới thú có nghĩa là giao, ***... Người, hiểu chưa?” A Văn cúi đầu xuống thấp nhất có thể, bên tai lại vang lên tiếng hít thở nặng nề của A Hổ, ngồi cùng người yêu trong bóng đêm còn nói hoan ái *** gì đó, thật sự muốn độn thổ ngay lập tức.

A Hổ ưỡn thẳng lưng, quay hẳn sang nhìn chăm chú vào người đang cúi đầu mắc cỡ tới nỗi cả vành tai cũng đỏ bừng, từ từ vươn một bàn tay qua, khều ngón tay út đang níu chặt lấy vải quần ở đầu gối, người bị chạm vào liền giật mình, rút ngón tay ra, hấn lại to gan nhích tới gần, nhưng y vẫn để mặc A Hổ dựa vào thân mật.

Ngay sau đó A Hổ cũng cảm thấy bồn chồn, không dám lơ đãng nhào tới nữa, lại không tiện mở miệng hỏi thẳng rốt cuộc A Văn có nguyện ý làm chuyện “Giao phối” ấy với mình không, vắt hết óc suy nghĩ nên làm thế nào mới tốt.

“A, A Văn,” Hổ đại vương dè dặt cất tiếng nói khàn khàn, “Ta, ta thực sự có thể nằm mơ tới điều đó?”

“Người!” A Văn ngẩng đầu thốt lên rồi đẩy hẳn ra, “Người hồ đồ thật hay giả vờ hồ đồ! À chắc muốn ta phải dạy người chứ gì!” Nói xong liền vén chăn bông, nằm quay người vào trong, cho A Hổ nhìn gáy mà ngủ.

Bầu không khí trong nhà vốn mờ ám nhưng giờ biến mất tăm, A Hổ gỡ đầu, thở dài, cởi áo ngoài ra rồi cũng nằm sát lại gần. Vừa mới đặt bàn tay

lên eo A Văn, liền bị hất xuống không thương tiếc, vòng tay qua lần nữa, lại bị cơ thể vùng vẫy né tránh, A Hổ mất kiên nhẫn, dứt khoát dùng cả tay lẫn chân quán chặt đối phương, ôm người đang hờn dỗi vào lòng thật chặt không buông.

“A Văn, A Văn!” A Hổ nép mặt vào sau gáy A Văn rồi trấn an, “A Văn đáng yêu của ta, người đừng nghịch nữa a, ngoan... Coi như ta sai rồi, ta sai rồi vẫn không được sao...”

“Người, người thấy ta như vậy vui lắm chứ gì! Gạt ta nói mấy lời xấu hổ muốn chết, người buông ra, ta không cần, không cần!”

“Ta nào dám lừa ngươi a, ta thật sự... Ôh, được được được, ngoan, đừng động đây nữa, đừng động đây...”

A Hồ cố ôm thân thể đang xoay tới xoay lui giữa hai chân, nhưng người trong lòng không nghe lời mà càng vùng vẫy hăng say hơn. A Văn bỗng giật mình khi cảm thấy một vật rắn nóng như lửa áp sau hông, thế là cứng đờ nửa người và quên luôn việc giãy dụa.

“Nghe lời a, ta sai rồi ta sai rồi, đừng giãy...” Ai đó đằng sau vẫn luôn an ủi người yêu như trước, còn tưởng rằng rốt cuộc A Văn cũng nghe theo mà yên tĩnh lại, mặc cho mình ôm lấy.

Dương vật cứng rắn dựng thẳng ép vào giữa hông, cách lớp quần lót mỏng manh, nhiệt độ nóng bỏng từ cơ thể cứ truyền sang mà chẳng hề giữ lại, lời cầu giã A Văn đang định nói bị kẹt trong cổ họng. Vừa nãy

bực bội quá nên ồn ào đôi chút, ai ngờ chính sự ồn ào đó của mình đã châm ngòi lửa, mà thú thật giờ cũng không đẩy hẳn ra được.

“A Văn...” Dần dà đại lão hồ cũng không kìm chế được khác lạ giữa hai chân mình, hơi thở nồng đậm cứ phả vào tai A Văn, “A Văn, bên dưới, bên dưới khó chịu quá...” Nói xong lại càng ôm A Văn chặt hơn, áp sát chỗ đó lên hông A Văn, cọ đi cọ lại. Hai tay cũng chẳng chịu dừng bèn mò vào trong cổ áo rộng mở của A Văn, tự tiện vuốt ve làn da mịn màng.

“Ngươi... Ngươi đừng...” A Văn muốn giãy ra, lại bị A Hồ làm mất hết sức lực, tộc độ cọ xát của vật kề sau hông đang chậm dần, bàn tay vuốt ve ***g ngực như thấy vương vịu liên tục hằn vệt áo ra, dốc sức xoa nắn.

“A Văn... A Văn, ngươi thật thơm...” A Hồ dứt khoát tụt cổ áo A Văn xuống từ đằng sau, thế là lộ nguyên một mảng lưng trắng nõn, A Hồ lập tức ghé sát vào rồi vừa hôn vừa mút, “Mềm tựa như đậu hũ...”

“Ah...” A Văn chưa kịp ngăn cản hẳn và nói đồ không biết xấu hổ, đã giật mình thở gấp một tiếng, còn A Hồ thì đột nhiên lột quần y xuống, áp cả bàn tay lên rồi nắn bóp một hồi.

“Trông thân thể gầy, nhưng chỗ này... Rất nhiều thịt...” A Hồ vừa gặm bả vai A Văn, vừa nói mấy lời bí ối mà bản thân không hề biết, cuối cùng rút dây buộc, tụt ngay quần của mình xuống, để phân thân to bự chen vào giữa khe hông y rồi cọ xát thêm lần nữa.

“Ah... Thật thoải mái... Thật trơn...” A Hồ thở hổn hển, hông đưa đẩy liên tục, lực mạnh tới nỗi khiến A Văn gần bị ép vào tường.

Bên này thì A Văn sớm bị hành động thô thiển của đại lão hồ hại hai mắt đỏ lên, vô thức kẹp chặt khe hông, nức nở cắn môi dưới mặc cho người đằng sau làm loạn. Bàn tay to không chịu yên phận lại vân vê đầu nhũ cương cứng trước ngực, rồi sau đó mò xuống bên hông, luồn vào trong

*khô, nắm lấy chỗ ấy của A Văn.

*Khố: dạng vải quần người thời xưa thường dùng để che bộ phận bí mật, thời nay là quần lót và kín chắc hơn một chút.

“Ừm ah...” A Văn ngửa cổ kêu rên, cả vùng eo đang được ôm mềm oặt “Nhẹ thôi...”

“Ướt quá...” A Hồ vuốt ve đỉnh nạm của A Văn, tiếp đó là cần thân vân

vê, phân thân của hắn lại chen qua giữa bắp đùi y rồi chọc phải túi cầu, “A Văn, chỗ này cũng trơn trơn mềm mềm, làm như vậy, thoải mái không...”

Tai bên phải của A Văn tiếp nhận mấy lời xấu hổ này không sót một câu rồi truyền thẳng vào trong tim, y che miệng không dám đáp lại, thấy thẹn quá liền vùi mặt vào gối, nhưng vẫn chẳng thể chôn lấp từng tiếng rên ấy.

A Hồ chợt ngồi thẳng dậy, ngừng thở hổn hển, lật A Văn nằm ngửa trên giường, cởi khố của A Văn xuống, bản thân cũng cởi áo trong ra. Trông A Văn thật đáng yêu, gương mặt đỏ bừng, ánh mắt như nước long lanh, cái miệng nhỏ đang há to mà thở hổn hển, ngay tức khắc lửa tình đốt cháy toàn thân hắn.

A Hồ hôn lên môi A Văn, A Văn thuận theo liền để mặc hắn nút lưỡi mình, y choàng hai cánh tay qua cổ A Hồ, đôi bên cùng chìm đắm trong nụ hôn nồng cháy.

“A Văn, người ngọt lắm...” A Hồ buông môi A Văn ra, lại cúi xuống hôn đầu nhũ y, tiếng mút liếm ‘chẹp chẹp’ chợt vang lên, A Văn luống cuống ôm đầu A Hồ, eo thon vừa ưỡn vừa xoay.

“Ah... Dừng...”

“A Văn, A Văn đáng yêu của ta,” A Hồ tách hai chân A Văn ra rồi chen vào giữa để chúng quấn quanh eo mình, cho hạ thân của hai người cọ sát nhau, “Nói với ta, làm thế nào người mới thoải mái, A Văn, nói với ta...”

“Ừm... Sờ ta, sờ phía dưới ta đi...” A Văn bị trêu đùa luân phiên nên hoàn toàn quên mất cảm giác thẹn thùng, hai chân kẹp chặt vùng eo rắn chắc của A Hồ, lắc lư người cọ vào hạ thân của hắn.

“Thế này phải không...” A Hồ nhìn A Văn đang giãy dụa liên tục trong dáng vẻ quỵn rũ với hai mắt đỏ ngầu, hắn thở hổn hển cầm hạ thể của hai người, vừa cọ sát vừa xoa nắn, dưới ánh nến mờ nhạt, mồ hôi lã đã trên da bọn họ khiến cảnh tượng khi ấy càng *** mỹ hơn.

“Ừm... Ừm...” A Văn thở ngắt quãng với vẻ say mê, một tay choàng cổ A Hồ, tay kia thì mò xuống chỗ A Hồ đang cùng cọ sát, “Dừng lại, dừng lại... Không chịu nổi nữa, A Hồ... A...” A Văn ưỡn lưng gồng mình, kẹp chặt hông A Hồ, cả người cứng đờ, kế tiếp liền bắn ra trong tay hắn.

A Hổ cẩn thận đặt A Văn nằm xuống, hấn đứng dậy, sau đó ngồi quỳ trên đùi A Văn, cầm tay A Văn đặt lên phần thân của mình rồi ra sức đưa lên đưa xuống, dịch trơn giữa ngón tay hai người giúp chuyển động nhanh hơn và tạo ra tiếng ‘phầm phập phầm phập’.

“A Văn... A Văn... Ôh... Thoải mái quá...” Hạ thân của A Hổ co giật mãnh liệt, hấn ngửa cổ lên, vùng eo run rẩy mấy lần, cuối cùng bắn hết toàn bộ dịch thể màu trắng lên ngực, dưới bụng, giữa hai chân, còn dính một ít ở cằm và cổ A Văn.

Trái tim A Văn bỗng đập kịch liệt, bàn tay lại như mất sức mà rơi xuống giữa hai chân mình, nhìn chàng trai nhắm nghiền hai mắt đang quỳ trên người bằng đôi mắt mê man. Ánh nến đổ những bóng đen loang lổ lên thân mình cường tráng, cánh tay, ***g ngực, hông, bắp đùi... Cơ thể tràn trề khí khái nam tử ấy, đã hoàn toàn cuốn mất trái tim mình.

Lúc này A Hổ cũng đã mở mắt, không thể tin người dưới thân vào ban ngày luôn giữ vẻ tao nhã, giờ đây lại trong cảnh tượng *** loạn, trên cơ thể trần truồng dính đầy dịch thể.

“A Văn!” Tim A Hổ lại đập lệch nhịp, hấn nhào tới đè ngửa y rồi cắn loạn một hồi.

“Đừng, mệt lắm... Đừng mà...” A Văn cố đẩy người bên trên ra, giãy dụa thân mình.

“A Văn ngoan, nường tử đáng yêu của ta... Nữa, cho ta làm thêm lần nữa đi...” Nói xong liền hôn dọc từ trên xuống dưới, bỏ bàn tay đang che hạ thân của A Văn ra, bất chợt ngậm côn thịt mềm nhũn rồi hunghăng mút hai cái.

“A ah...” A Văn thở dốc liên tục, cuối cùng cũng chỉ có thể khẽ nức nở kêu rên ‘không chịu nổi không chịu nổi’, y kẹp chặt đầu A Hổ đang vùi giữa hai chân rồi bắn vào miệng hấn.

Ban đêm, hai người lần đầu nếm thử hương vị hoan ái vẫn lẫn qua lộn lại tới khi trời sáng.

9. Chương 9

Đội hai người cùng tỉnh giấc, mặt trời đã lên cao rồi. A Văn nép cả đầu vào ***g ngực A Hổ, vừa mở mắt đã thấy cơ thể ngăm đen rắn chắc, y sợ tới mức giật mình ngẩng đầu, đúng lúc đỉnh đầu đập vào cằm A Hổ. Tức

khắc lão hổ gào một tiếng ‘Ahh’ rồi bụm cằm, A Văn lúng túng vội chống tay ngồi dậy coi xem chỗ bị va có làm sao không, chút cảm giác thẹn thùng cũng bị ném luôn ra sau đầu.

“Đau lắm không, ta, ta không chú ý...”

“Ừm...” Ảnh hưởng mà cú va để lại thực sự khá nặng nề, đôi mắt to tròn của hổ ta đã rớm nước, A Văn nhẹ nhàng xoa cầm A Hổ, y thấy hơi đau lòng bèn lại gần khẽ thổi một hơi, vẫn cảm giác như chưa đủ, hôn lên một cái, thậm chí an ủi,

“Không đau không đau...”

Đúng là A Hổ đã hết đau, đáy lòng thỏa mãn lắm, ngẫm nghĩ nếu A Văn có thể hôn thêm nhiều cái nữa, dù có bị va mấy bận cũng được.

A Văn thấy A Hổ bên này lại cười ngu si, chẳng biết hắn đang suy nghĩ gì, y chui về trong chăn bông, bầu chặt mép chăn, thò ra mỗi cái đầu, xê dịch mấy lần, cuối cùng vẫn đặt cầm lên bả vai dày rộng trần trụi của A Hổ. A Hổ hơi nghiêng người rồi kéo đối phương vào lòng mình, luồn tay vào mái tóc bóng mượt của A Văn, chẳng cho tới khi chúng tụ lại mới vắt ngang lên gối, sau đó bỗng cười hắc hắc, hắn cúi xuống kề sát gò má ửng đỏ của A Văn rồi thơm ‘chụt’ một tiếng vang dội, bàn tay không yên phận trong chăn lại bóp móng A Văn một cái.

“Người, dừng lại... Đêm qua còn chưa làm đủ hả!”

“Không đủ, ôm A Văn vừa thơm vừa mềm, dù thế nào cũng không đủ.” Nói xong lại muốn quấn cả tay lẫn chân lên người y.

“Đứng dậy, không đùa với người!” A Văn giả vờ giận bèn đạp A Hổ một cái, nhanh chóng ngồi dậy từ trong chăn, với tay lấy *y sam bị đá xuống

cuối giường giữa tình huống diễn ra đêm qua. A Hổ quay đầu liền thấy cơ thể trần truồng của A Văn dưới ánh nắng hắt vào, thân thể trắng như tuyết trước mắt, cánh tay mảnh mai, eo thon mềm dẻo, cùng với đầu ti đỏ hồng, đối phương mới khom lưng duỗi tay thôi đã lập tức khiến máu trong người hắn sôi trào, đầu óc còn chưa kịp phản ứng, người ta đã bị chính

hắn đè, há miệng ngậm núm vú rồi vừa liếm vừa mút, A Văn hoảng hốt liền hét lên một tiếng, kế tiếp vừa đá vừa đạp kẻ làm loạn bên trên.

*Y sam: áo dài mặc bên ngoài

“Tránh ra,” A Văn đẩy đại lão hổ đang sờ soạn mình ra, đứng dậy mặc áo trong, “Hôm nay có việc quan trọng cần làm, lại nữa sẽ không dậy nổi mất, không đùa với người đâu.”

Lúc này A Hổ mới uể oải đứng dậy, khoác y sam một cách chậm chạp, “Việc quan trọng gì a, để mai làm không được sao?”

“Không được, hôm nay phải lên núi, đến nhà hồ ly, còn mấy quyển sách mượn từ hôm bữa đây này.” A Văn mặc chỉnh tề xong, y ngồi xuống mép giường búi tóc.

“Hừ, coi người toàn để ý chuyện của lão hồ ly đó, phu quân ta đây cũng chả quan tâm...” Bỗng dưng A Hồ cầm tay A Văn đặt lên thứ cứng rắn đang nhô cao ngay giữa háng mình.

“Người...” A Văn rút tay ra rồi đẩy A Hồ về phía vách tường, y đỏ mặt, vội xoay người lại loay hoay với cây trâm, “Ban ngày ban mặt, không biết xấu hổ!”

A Hồ dứt khoát nằm phịch xuống giường hòng ăn vạ, cái miệng lì lợm cứ lẩm bẩm ‘làm sao bây giờ thật là khổ sở a chỉ làm một lần thôi mà’. A Văn thì chả thèm đếm xỉa tới hần, đứng dậy rửa mặt xong xuôi, thấy lão hồ lười biếng vẫn đang giả chết ở trên giường, y đặt ngay chậu nước xuống bàn.

“Được a, không dậy nổi chứ gì, ta tự tìm hồ ly. Tối nay người cũng đừng mong bước qua cửa này, ngủ bên ngoài đi!”

A Hồ nghe thấy thế thì nhảy cẫng lên, luống cuống tay chân mặc y sam, cười xoa rồi nói.

“Được được được, ta dậy ta dậy, A Văn đừng giận, đừng giận a...”

“Đứng lên, lau mặt,” Quay ra lờm A Hồ với vẻ tức giận, nhưng vẫn vắt khăn một cách đầy quan tâm, đưa cho kẻ đang vội vàng xỏ hài(giày dép). Nhìn A Hồ lau mặt qua loa xong, y lại từ từ cúi xuống, bẻ cổ áo nhả nhúm vào đúng nếp, sau đó ghé sát bên tai hần rồi khẽ nói,

“Đồ ngốc, nghe lời, nếu không tối nay sẽ không dạy người chuyện phong nguyệt giữa phàm nhân đâu.”

Hai người dùng xong bữa cơm trưa, A Văn liền bọc mấy quyển sách lại, khóa cửa kéo A Hồ lên núi. Dọc đường đi thấy rõ A Hồ rất hăng hái, nói nhăng nói cuội kể này kể nọ, còn tự dưng chạy sâu vào trong cánh rừng, làm A Văn phải đi tìm, rồi lại trông thấy A Hồ chống mõng cắm đầu xuống giữa đám cỏ hái hoa, chẳng đợi A Văn gọi hần đã chạy bành bạch tới, làm bộ muốn cài hoa lên búi tóc của A Văn. A Văn vừa thẹn vừa giận, y cất tiếng nói,

“Cũng chả phải là nữ nhân, cài hoa cái gì, để người ta thấy được lại không cười chết à.”

“Trong núi này không có ai, A Văn người cứ cài lên đi, có hai ta thôi mà, mau, cài lên cho ta xem.”

A Văn không lay chuyển được hần, y đành cài mấy bông hoa vào búi tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ kết hợp với bông hoa màu hồng, rất động lòng người, A Hồ nhào tới ôm chầm A Văn rồi hung hăng thơm lên má y một cái, tiếp đó hần lập tức bỏ chạy còn cười ha ha, mặc cho A Văn vừa đuổi theo sau vừa mắng mỗ.

Hai người cứ vờn nhau suốt cả chặng đường, lúc vào động của hồ ly, lại thấy bốn bề vắng lặng, chỉ còn mỗi khoảng không và những vật dụng bày trí xung quanh. A Văn để bọc sách xuống, ngồi chờ trên ghế trúc, A Hồ thì ngồi không yên, hóa nguyên hình chạy ra ngoài động tìm kiếm khắp núi. Hơn một canh giờ trôi qua, A Hồ đi tới gục xuống bên chân A Văn, hồ ly

vẫn không xuất hiện. A Văn đứng dậy, lại cúi thấp xuống đưa tay xoa đầu lão hổ,

“A Hổ, chúng ta về đi, không đợi nữa.”

A Hổ cọ đầu mũi vào chân A Văn, nghe lời liền đứng lên, nhưng vẫn luẩn quẩn chưa chịu đi,

“Sao vậy?”

“A Văn A Văn, ta cứ như này chờ người xuống núi được không?”

“Cái gì, sao thế được, lỡ bị người khác thấy... Việc này, với lại, người sẽ mệt...” A Văn lùi về sau khoát tay từ chối liên tục.

“Không mệt không mệt, người thấy hơi người, ta nấp ngay vẫn không được sao?”

“Việc này...”

“Mau lên mau lên...” A Hổ quay ra ngậm lấy y phục của mình rồi đưa cho A Văn, A Văn hơi do dự nhưng vẫn gấp y phục cẩn thận, để vào trong bọc vải nhỏ của mình, vắt chéo nó trên lưng rồi thắt một nút trước ngực.

“Tới đây, leo lên đi,” A Hổ phe phẩy cái đuôi tỏ ý muốn A Văn ngồi trên lưng mình.

A Văn dè dặt đến gần rồi leo lên, A Hổ dừng một lúc mới cất bước về phía cửa động. Độ xóc nảy tăng đều theo từng nhịp bước khiến A Văn ngồi không vững, tí nữa thì nghiêng người ngã xuống.

“Túm lấy lông ở cổ ta, không đau đâu, mau túm lấy đi.” A Hổ quay đầu mở miệng nói với A Văn.

“Ừ...” A Văn vẫn căng thẳng như cũ, cẩn thận nắm lấy đám lông ở cổ lão hổ, lông khá mềm mại, vùng da bên dưới nóng hầm hập, cảm thấy rất sướng tay.

Ngồi một lúc trên lưng hổ ta, A Văn dần thích ứng với độ xóc nảy này, y ngồi một cách thoải mái, ngắm hoa cỏ ở xa xa với tâm trạng rất tốt, khẽ giật cành lá rũ xuống từ những cái cây ven đường, trò chuyện câu được câu không cùng A Hổ, trong lúc lơ đãng đã lơ bấu vào da, véo tai lão hổ.

“A Văn!”

“Ơi...”

“Có người, mau nằm xuống!” A Văn sợ tới mức vội vã úp sấp trên lưng lão hổ và không dám nhúc nhích.

“Ôm cổ ta, mau!” A Hổ cúi đầu nói, A Văn lập tức ôm cái cổ trắng kiện của A Hổ thật chặt.

“Được rồi, chúng ta đi!” A Hổ nén tiếng cười nơi cổ họng thành công, đầu ngẩng lên, đột nhiên sải bước chạy thật nhanh xuống chân núi, A Văn nằm trên lưng lão hổ thì hãi hùng tới mức nhắm chặt hai mắt, dù rất sợ nhưng không tài nào hét lên được. Cơ thể dán sát da lông lão hổ, cảm thấy rõ xương khớp của mãnh thú hoạt động kịch liệt ngay dưới bụng mình, vài sợi lông cứ chọc vào mặt liên tiếp, bên tai là tiếng gió núi thổi vù vù cùng tiếng dờ dốc của A Hổ, kích thích tới nỗi có cảm giác trái tim sắp vọt ra khỏi cổ họng.

“A A A Hổ, chậm, chậm thôi...” Rốt cuộc A Văn cũng tìm thấy âm thanh của mình, y vừa nói vừa thở hổn hển.

Lão hổ thoáng quay đầu, phát hiện sắc mặt người trên lưng trắng bệch và toàn thân cứng ngắc, ý xấu trong mắt biến mất, tốc độ dần chậm lại, nhưng vẫn chạy về phía trước như cũ.

A Văn cố bình tĩnh lại, túm lấy đám lông ở cổ A Hổ bằng lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, dốc toàn lực, đập mạnh vào đầu hổ ta một cái, lão hổ rống lên ‘Grào’, thiếu chút nữa hất ngã người trên lưng xuống. A Văn sợ tới mức nước mắt gần tuôn rơi, y nép cả mặt vào gáy lão hổ, nằm úp sấp không nhúc nhích, cho đến khi được lão hổ chở về tận nhà mới thôi.

Đợi A Văn rời khỏi lưng A Hổ, hai chân đã mềm nhũn tới nỗi không thể đứng vững.

10. Chương 10

A Văn về đến nhà thì giận dữ nằm ì trên giường quay đầu vào trong, dù A Hổ có nói xin lỗi lại trấn an hỏi lâu cũng chẳng thềm thêm đêm xía. A Hổ gãi gãi đầu, cũng hiểu ban này hơi quá trớn, hấn ảo não loay hoay nhóm bếp lò, tận dụng cơm thừa buổi trưa, thái chút thịt ức gà, thả nhiều rau diếp thái nhỏ, hầm một nồi cháo gà thái sợi nấu với rau xanh. Đi theo sau A Văn nhìn người ta nấu ăn hằng ngày, hẳn cũng học được một số kỹ năng, ít nhất thì thỉnh thoảng A Văn ra ngoài, lão hổ cũng không để bản thân chết đói ở trong nhà.

“A Văn, dậy thôi, ăn cơm... Thấy, mùi thơm không?” A Hổ bưng bát nhỏ có đường viền màu lam đến bên giường.

A Văn trở mình vài lần, cuối cùng vẫn ngồi dậy, tới bên bàn thấp, cầm đũa lên rồi bới một chút, sau đó nói với vẻ mặt lạnh tanh.

“Nhiều mỡ!”

“Ah... Thế... ” A Hổ vốn đang chờ lĩnh thưởng bỗng dừng suy sụp tới nỗi mặt ỉu xiu, “Vậy, vậy A Văn không ăn, bây giờ ta đến tiệm bán cháo trên thị trấn, A Văn muốn cháo hạt sen hay bí đỏ...” A Hổ nói xong liền đứng dậy tính đi lấy nồi ở tủ đựng bát.

“Đứng lại...” A Văn cất tiếng nói êm dịu, gấp một miếng nhỏ rồi đưa vào trong miệng, “Ai bảo không ăn? Ta còn chưa nói hết...”

“Hà? Cái gì...” A Hổ chỉ biết đứng ngây ngốc tại chỗ. “Ta nói cho nhiều mỡ, rất thơm.”

A Hổ tự giác rửa chén lau bàn dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, sau đó cứ quấy rầy A Văn đang ngồi đọc sách bên cửa sổ.

“Hừm, A Văn, trời hơi tối rồi...”

“Ừ... ” A Văn lật trang sách, căn bản không để tâm đến câu hỏi của A Hổ.

“Tối thế này đọc sách sẽ hại mắt, cất đi, nha?” A Hổ thò một bàn tay từ đằng sau A Văn, hòng với lấy cuốn sách chường mắt trong tay y.

“Người làm gì đấy! Vẫn chưa xem xong mà...” A Văn chợt đưa tay, hất móng vuốt của con hổ nào đó ra.

A Hổ hết cách, hần dút khoát lòi ghế đẩu qua đằng sau A Văn, ngồi xuống ôm eo người yêu từ phía sau, tựa đầu lên vai người ta rồi cọ vào liên tục.

“Đừng náo...” A Văn trở tay xoa cái đầu bự này, “Được rồi, ta không trách người, lần sau cấm làm ta sợ, biết chưa?”

“Ừ, sau này không dám nữa...” A Hổ lẩm bẩm thành tiếng.

“Ừm, vậy thì tốt...” A Văn nói xong mới tiếp tục xem quyển sách trên tay. “Ôm thật thoải mái... A Văn còn nhớ trước khi lên núi đã nói gì không?” “Nói gì?” A Văn lơ đãng hỏi ngược lại.

“A Văn bảo tối nay sẽ dạy ta chuyện giữa phàm nhân, ta nhớ rất rõ.” A Hổ nói xong liền hôn lên cổ A Văn một cái, “Trời sắp tối rồi, A Văn mau dạy

ta đi...”

Bỗng dưng bị nhắc nhở như thế, mặt A Văn đỏ ngay tức thì, chẳng biết

nên để cuốn sách đang cầm trên tay ở chỗ nào. Hóa ra tên hổ ngốc này vẫn nhớ đến chuyện đó ư.

“A Văn đã đáp ứng chuyện đó rồi, đổi ý là không tốt đâu...” Lão hổ nóng ruột nên cứ thúc giục liên tục, A Văn mặc kệ mặt mình đang đỏ cỡ nào, y chợt xoay người lại, nghiêng răng nói,

“Dạy thì dạy, chỉ sợ tên ngốc nhà ngươi quá đần độn, không học được!” “Ai, ai nói, ta khẳng định sẽ học được!” A Hổ ưỡn ngực nói to.

“Đi, đóng cửa sổ vào.” A Văn đứng dậy, tháo đai lưng cởi áo ngoài, tức khắc khiến A Hổ như mất hồn mất vía, nhìn y không chớp mắt, sau khi

đóng kín các cửa xong, hắn vội vàng tự cởi quần áo, bỏ nhào ngay lên giường.

Dưới ánh nến bập bùng, hai hình bóng nhấp nhô in trên mặt tường đang quấn riết lấy nhau, đường cong sống lưng đầy quyến rũ, mũi chân nhọn nhô ra từ bả vai, cùng với đỉnh cằm đang chìa lên. Giường gỗ bền chắc bị lung lay tới mức phát ra tiếng kéo kẹt, hòa lẫn cùng tiếng thở dốc nặng nề, rên rỉ nức nở, còn có tiếng nước dính dấp nhèm nhẹp, trong căn phòng nhỏ tràn ngập mùi hoan ái.

“A Văn... A Văn... Bên trong nóng quá...” A Hổ dạng hai bắp đùi ngồi quỳ giữa háng A Văn, ra sức đưa đẩy phân thân vào sâu trong hậu huyệt nóng ướt của A Văn, một tay vuốt ve lung tung cái chân dài mà A Văn đặt trên bả vai hắn, tay còn lại thì vững vàng nâng hông y.

A Văn bị ‘đâm’ tới mức sắp đứt cả hơi, cắn nắm tay mình để đè nén ý định kêu to dục niệm, lại khiến nước bọt chảy xuống giữa kẽ tay. Bàn tay còn lại thì không chịu nổi nên đã nắm lấy cây nắm ướt át giữa hai chân mình, muốn bắn ra lại thiếu sức lực, chỉ có thể mò xuống dưới chạm vào nơi hai người đang mập hợp.

Quả thật bản tính của thú là như thế, hai người cởi quần áo hôn môi vuốt ve một hồi, A Văn mới cầm tay A Hổ mò xuống hậu huyệt của mình thôi, chưa chi lão hổ đã thở hồng hộc rồi định xông vào. Đá hắn xuống giường sai đi lấy đĩa đựng dầu trơn tới, cổ bình tĩnh bảo hắn nới lỏng và làm mềm bên trong, mới đồng ý để ‘đại gia hỏa’ của hắn cắm vào. A Hổ cương cứng hồi lâu đã sớm không kìm nén nổi, ôm A Văn chậm rãi đưa đẩy nhiều lần, thấy người dưới thân thoải mái nên hắn càng phấn khích, liền theo bản năng đâm thật sâu vào trong A Văn.

Một lát sau, A Hổ để chân A Văn xuống, cúi mình hôn lên đầu nhũ đỏ hồng trước ngực A Văn, vật trong cơ thể bỗng dưng thúc nhẹ hơn, tốc độ đưa đẩy cũng chậm dần.

“A Văn... Thoải mái không...” A Hổ nắm lấy hạ thể ướt đẫm của A Văn rồi đưa lên hạ xuống.

“Ah... Um, làm tiếp đi... Để ta bắn... Um, bắn một lần...” A Văn ưỡn thân mình, ôm cổ A Hổ thật chặt, dang chân cho kẻ bên trên vừa vuốt ve phía trước vừa thúc lên đằng sau, vùi cả mặt vào cắn cổ A Hổ rồi cắm găm lung tung.

A Hổ bị dáng vẻ bốc lửa phóng đảng của người phía dưới mê hoặc tới mức thần trí hỗn loạn, càng không ngừng ma sát vật trắng mịn trong tay, hông lão hổ bỗng đưa đẩy kịch liệt hơn, sau đó cả hai cùng bắn ra.

A Văn mệt mỏi trở mình, gục xuống nhắm hai mắt thở dốc, A Hổ vẫn nằm bên trên mà mút mút liếm liếm cổ y như trước. Cơn buồn ngủ cứ đeo bám A Văn và càng lúc càng nặng trĩu, y vỗ nhẹ vào gáy A Hổ tỏ ý bảo hấn đi xuống để cho mình ngủ, tên đầu to xê dịch theo lời y, A Văn liền với tay lấy chân bên hông, sờ đông sờ tây hồi lâu, cảm giác tay mình nắm trúng thứ gì đó bất thường, y mở mắt một cách chậm chạp, ai dè vừa thấy đã vội rút tay về.

Chẳng biết A Hổ hiện nguyên hình từ lúc nào, hấn nằm nghiêng đè lên chân, thứ A Văn sờ tới lại vừa khéo chính là phước hạ phủ lông trắng mềm của hấn, do xoa nắn liên hồi, dục niệm mới bình ổn chưa bao lâu lại bị gọi lên. A Hổ không đợi A Văn lùi bước, bất thành linh đè lên tấm lưng trần trụi, cảm thú khí ẩm ướt to bự cắm vào giữa mông A Văn. A Văn sợ tới mức la lên, thân thể trắng mịn giãy dụa một hồi, làm A Hổ càng thở dốc dữ dội hơn, hấn đè hấn lên người y, phước hạ phủ lông mềm cứ cọ cọ liên tục, chân trước thì giữ vững bả vai A Văn, còn dùng chóp mũi cọ vào gò má y một cách đầy thân mật.

“A Văn ngoan, cho ta làm như thế một hồi nữa đi...”

“Không, không được, sẽ chết, cứ thế kia thì chắc chắn giết chết ta, ah... Quá to...” A Văn lắc mông muốn thoát ra, ai ngờ giữa lúc giãy dụa đã để tính khí của A Hổ chen vào gần nửa cái đầu, “Đau, đau quá, A Hổ xin người, đừng như vậy, xin người...” Toàn thân A Văn cứng ngắc, y khóc nức thành tiếng.

Điều này làm A Hổ cuống hết cả lên, hấn vội vàng bò xuống dưới háng A Văn nhằm xoa dịu. A Văn che hai mắt cuộn tròn thân mình, mặc cho lão

hổ dùng móng vuốt lớn tách khe mông ra, hấn thối nhẹ nhàng vào trong cửa huyết.

“Không đau không đau, A Văn đừng khóc, không bị thương... Đừng khóc đừng khóc, A Hổ không tiến vào, ngoan a đừng khóc ” A Hổ bò lên đằng trước, nằm ngay bên cạnh A Văn, dùng chân hổ ôm người yêu vào lòng mình, vỗ về từng chút một. A Văn khóc đến nức nức nở nở, bàn tay lại

túm chặt lông của A Hổ.

Ngon đèn dầu dần tắt, A Hổ thò đuôi ra, quấn quanh bắp chân A Văn ở bên dưới tấm chăn.

“A Văn, A Văn? Ta không ngủ được...” “...”

“Phía dưới lại nóng rất, khó chịu, cho ta làm một chút có được không...”

A Văn bị hơi nóng từ cổ lão hổ phả lên mặt, nơi khóe mắt vẫn còn rớm nước, y hung hăng nhéo tai lão hổ một phát,

“Cũng chỉ biết ăn hiếp ta!”

“Ngoan, đừng giận đừng giận nữa, A Hồ biết sai rồi... Ừc, một lần thôi, làm xong ta sẽ đi ngủ ngay, được không?”

“Không được, người biến trở về đi!”

“Không cần đâu, hình dáng hồ thoải mái mà... Nương tử, nương tử đáng yêu của ta, phu quân ta sắp không nhìn được rồi...” A Hồ dùng hai chân sau kẹp lấy A Văn, để A Văn dán sát vào thú khí đang cương cứng của mình.

Rốt cuộc A Văn cũng không thể nhẫn tâm từ chối, bị dụ dỗ nắm lấy cái đó của A Hồ ngay dưới tấm chăn, tính khí này còn thô to và nóng rực hơn khi ở cơ thể người phàm, khoảnh khắc dùng hai tay nắm lấy nó khiến trái tim A Văn xém chút vọt ra khỏi cổ họng. Chất lỏng dính dính ứa ra từ rãnh ở đỉnh đầu đỉnh to bự, tính khí đã hoàn toàn thoát khỏi sự bao bọc của lớp da lông mềm, theo sau là mùi hương nồng đậm đặc thù của mãnh thú, A Văn

sờ mó từ trên xuống dưới một hồi, cơn tê rần lan khắp thân mình lão hồ, nơi cổ họng phát ra tiếng gầm ám muội, hần hắt tung chăn, cúi xuống nhìn chăm chăm động tác trong tay A Văn mà không hề chớp mắt.

Trong giây phút ngắn ngủi ấy, A Văn bị bầu không khí *** mỹ này hấp dẫn tới mức động tình không thôi, ngón tay bất giác day day đỉnh đầu đỉnh, tay còn lại thì nắm thân tính khí rồi đưa lên hạ xuống, lão hồ được chăm sóc thoải mái tới nỗi hết thở gấp lại gầm nhẹ, eo hồ đung đưa khiến tính khí xoắn trong tay A Văn nhanh hơn, bỗng dưng hần nhe hàm răng nanh trắng đã vô tình làm vết mặt dữ tợn. A Văn đang khom người cũng không đề nên được phản ứng dâng trào giữa hai chân, thế là lén lút cọ sát nó lên bắp chân. Đột nhiên cảm giác có vật lông lá nào đó đang quấn quanh tính khí của mình, vừa cúi đầu thì thấy ngay là đuôi của A Hồ, A Văn chợt run rẩy một hồi, sau đó liền dặng chân ra, mắc cho đuôi hần quấn lên cái đó của mình, lướt qua đỉnh nấp, cọ xát từ trên xuống dưới.

“Ah! Đằng sau, ngứa quá, không được...” A Văn chợt buông tính khí trong tay ra, quay lại nhéo cái đuôi đang quấy rối hậu huyệt của mình. A Hồ nghe lời bèn rút về, rồi lại chọc vào túi cầu giữa hai chân y.

“Đừng, đừng làm.. Bỏ ra đi, bỏ ra đi...” A Văn mở miệng kêu bỏ ra, thế mà cứ kẹp chặt cái đuôi xấu xa đang chọc ngoáy lung tung kia,

“A Văn, A Văn,” Lão hồ dùng sức đè vai A Văn xuống, vừa thở hổn hển vừa dụ dỗ, “A Văn liếm liếm ta, ngoan, liếm liếm rồi sẽ để người bắn...”

A Văn sớm bị chòe ghẹo đến mê mẩn rồi, y cúi thấp đầu, cầm tính khí thô to ở lót thú, bất chợt ngậm luôn vào trong miệng, đầu lưỡi liếm vòng quanh đỉnh nấp. A Hồ điên cuồng hét lên một tiếng, nhất thời không thể khống chế được lực chân trước nên đã đè A Văn xuống.

“Ồ... ” A Văn nức nở thành tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngậm lấy tính khí thô to bên trên rồi phun ra

nuốt vào, tiếng mút liếm ‘chật chặt’ vang vọng khắp căn phòng.

Vùng bụng dưới của lão hổ run lên kịch liệt, hấn chọt rút tính khí vừa mới còn đưa đẩy ở trong miệng A Văn ra, từng luồng dịch thể bắn hết lên cả hai gò má và ***g ngực A Văn. Đôi mắt y hiện rõ mê man, ngây ngốc ngồi

dậy, ‘tích tách’ đó là tiếng dịch thể dính trên mặt chảy xuống cổ, rơi xuống giữa hai chân. A Hổ điên cuồng gào lên rồi nhào tới, chớp mắt hóa hình người, đẩy thân thể trắng nõn nằm xuống, vùi đầu vào giữa hai chân y, ngậm cái đó vào rồi mút một cách mãnh liệt.

*Điên loạn đảo phượng lại lần tới lần lui một hồi, khi nào đèn tắt, khi nào dừng lại, khi nào gà gáy, hai người đều không hề hay biết.

*Điên loạn đảo phượng: chỉ hành vi giao hoan

* Cháo gà thái sợi nấu với rau

11. Chương 11

Ngày thứ hai gần tới giữa trưa, A Văn bị cơn đói đánh thức, mặc quần áo lót rồi khoác thêm áo dài mới xuống giường, trong phòng vẫn phảng phất mùi hoan ái, A Văn cúi đầu xấu hổ một hồi, sau đó quay lại lờm kẻ đang nằm ngủ chống vó trên giường, y cất bước đi mở cửa sổ.

Cánh cửa sổ vừa mới mở thì thấy bên ngoài vang lên một tiếng ‘bộp’, có thứ gì đó rớt xuống. A Văn vội vàng mở cửa đi tìm. Nằm vắt vẻo dưới cửa sổ là một hộp gỗ dài có kích thước tương đương cái chặn giấy, A Văn cẩn thận mở ra, bên trong có một cây bút lông sói được làm từ trúc, đầu bút lông dày và đều, ở bên dưới có một phong thư. A Văn hết sức tò mò, thế là vừa mở lá thư vừa bước chầm chậm vào trong nhà.

“A Văn huynh đệ, thấy chữ như gặp mặt

Lúc này sắc xuân đã bao trùm khắp núi, cá nhảy chim hót, huynh đệ dẫn mãnh thú đầu to kia về, chắc ở dưới chân núi được hơn tháng rồi nhỉ, nghe nói hai người vô cùng hạnh phúc, tiểu đệ rất ngưỡng mộ. Ngày trước tiểu đệ ngu dốt, bị kẻ gian lừa gạt, giờ đây không biết phải làm sao, đành tạm tới chỗ sư phụ. Trong động không có gì ngoài học tử cất giữ văn thư, sợ sẽ ảm mốc do tiết trời xấu xa, làm phiền huynh đệ chiếu cố. Lần này từ biệt, mai sau gặp lại, uống rượu đối thơ, hàn huyên dưới trăng.

Hồ Đãi tự viết “

A Văn đọc một lèo, trong lòng đang từ lo âu đột nhiên chuyển sang nghi ngờ, chữ viết này, sao trông chữ viết này quen thế... A Văn lật mặt giấy, ai ngờ phía sau còn có một hàng chữ rất nhỏ, A Văn kinh ngạc bèn

căng hai mắt nhìn, bỗng dưng ném phong thư xuống rồi quay ra đập một phát vào tấm lưng trần của A Hổ.

“Con hổ chết tiệt, đứng lên cho ta!” “A Văn? Sao vậy...”

“Nói! Người còn giấu ta chuyện hoang đường nào nữa! Hả? Sao ta lại tin tên thô thiển nhà người có thể viết ra được bức thư màu mè như thế chứ? Chắc đến cả chữ đại() người cũng chả biết đâu, nhỉ? Người còn dám giả bộ à!”

A Hổ giật mình khi chuyện cũ bị bại lộ, lập tức ngồi dậy vội vã mặc y phục, sau đó lao tới ôm A Văn đang giận đến nổi hai má đỏ bừng.

“Đừng giận đừng giận, là ta sai là ta sai rồi, trước đây ta không biết làm thế nào để theo đuổi người, hơn nữa hồ ly hẩn viết chữ đẹp...”

“Người còn không thừa nhận? Lại kiếm cớ? Cút ra ngoài!” A Văn thở phì phì, y chỉ thẳng vào cửa rồi nói, “Biến về động hổ của người mà sám hối đi! Mấy tháng gần đây, hóa ra ta đều trao đổi thư tình với hồ ly, người lại còn không biết xấu hổ!”

“Ta nhận ta nhận! Ta... Ta thực sự không phải cố tình giấu A Văn, chỉ là xin hồ ly dạy bảo, hẩn sẽ dạy ta tập tục nhân gian, lời lẽ xuôi tai, nhận biết mặt chữ, mà năm đó hẩn gạt tiểu nương tử... Ah” A Hổ giải thích tới đây thì vội vàng che miệng, nhưng lời đã nói như bát nước đổ đi chẳng thể rút lại, hối hận cũng không kịp nữa rồi.

“À được, thì ra tất cả mấy thứ kia đều do hẩn đề ra! Người, tên đầu gối nhà người sao có thể hiểu biết như thế chứ, ta còn tưởng người là chân tình

thật lòng! Người về đi, về đi! Giấu diếm ta bao nhiêu chuyện, người không nói rõ ràng ra thì đừng mong quay lại!” A Văn tiến lên đẩy A Hổ, cũng chẳng biết lấy sức lực từ đâu, cứ thế đẩy người cao to trước mắt ra khỏi cửa.

A Hổ không ngờ A Văn sẽ tức giận như vậy, lại chưa từ bỏ ý định mà chen vào giữa khe cửa, hẩn cuống cuống an ủi,

“Ta biết sai rồi biết sai rồi, đừng giận mà... Phu thê chúng ta cũng đã động phòng rồi, chớ để chuyện nhỏ đó làm ảnh hưởng tới ân tình phu thê.”

“Ai, ai phu thê với người, người, người ra ngoài đi!” Sắc đỏ trên mặt A Văn lan rộng đến mang tai, bàn tay mềm nhũn, vừa khéo để cho thân

người cao to cường tráng kia thừa cơ chen vào phòng, ‘cạch’ cánh cửa khép lại.

“Người... ” A Văn bị đè trên ván cửa và đồng thời ở giữa vòng tay ai kia, A Hổ cúi xuống áp sát trán mình lên trán A Văn rồi khẽ nói.

“A Văn, ta biết ta dần, cũng không nói được lời lẽ xuôi tai, lại luôn chọc giận người, tất cả những việc làm hoang đường lúc trước, may mà A Văn gạt đầu cho phép ta...” Bỗng dưng A Hổ đứng thẳng dậy, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, chỉ ba ngón tay lên trời, cất cao giọng nói, “Hôm nay ta thề ở ngay đây, nếu Vương Hổ ta có hư tình giả ý với Hà Văn dù chỉ một chút, ta sẽ bị trời giáng... Ưm ưm”

“Đừng nói mấy lời xúi quẩy ấy, người, ta tin người cũng được...” A Văn đưa tay che môi A Hổ, khẽ lắc đầu thở dài.

A Hổ nâng cả hai tay y lên rồi hôn nhẹ một cái, kế tiếp lại nở nụ cười ngu si.

“A Văn tốt nhất, chỉ cần A Văn không tức giận, A Văn vui vẻ, bảo ta làm gì cũng được, có thể ở bên A Văn là phúc phận lớn nhất của cả đời ta...”

A Văn cúi đầu cắn cắn môi, ai bảo hổ ngốc này không biết nói lời xuôi tai, vừa mở miệng ra đã nói liên tiếp rồi đó.

“Sau này, nếu lại gạt ta nữa, ăn hiếp ta nữa, sẽ thật sự đuổi người về đấy, biết chưa?” A Văn vờ như vẫn còn giận, y ngẩng đầu lên nói với A Hổ.

“Sẽ không sẽ không, sau này A Hổ chỉ ngoan ngoãn làm phu quân của A Văn thôi, được không?” Nói xong rồi vùi đầu vào cổ A Văn, cọ xát đầy thân mật.

Một bức thư nằm lẳng lẳng trên chiếc bàn thấp, ở ngay góc bên dưới có một hàng chữ nhỏ:

A Văn huynh đệ, có cảm thấy nét chữ này quen thuộc không. Thông minh như người, dạy hổ ngốc tập viết đi nha.

– END–

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-ma-ta-rat-on-nhu>